

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE WICEPREZESA TRYBUNAŁU

z dnia 24 maja 2022 r.*

Odwołanie – Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Prawo instytucjonalne – Posłowie do Parlamentu Europejskiego – Przywileje i immunitety – Uchylenie immunitetu parlamentarnego posła do Parlamentu Europejskiego – Fumus boni iuris – Bezstronność sprawozdawcy przy rozpatrywaniu wniosku o uchylenie immunitetu parlamentarnego – Pilny charakter – Europejski nakaz aresztowania – Wpis dotyczący osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania – Wykonywanie mandatu posła do Parlamentu Europejskiego – Wyważenie interesów

W sprawie C-629/21 P(R)

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 57 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 11 października 2021 r.,

Carles Puigdemont i Casamajó, zamieszkały w Waterloo (Belgia),

Antoni Comín i Oliveres, zamieszkały w Waterloo,

Clara Ponsatí i Obiols, zamieszkała w Waterloo,

których reprezentowali P. Bekaert i S. Bekaert, advocaten, a także G. Boye i J. Costa i Rosselló, abogados,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania były:

Parlament Europejski, który reprezentowali N. Lorenz, N. Görlitz i J.-C. Puffer, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Królestwo Hiszpanii, które reprezentowały S. Centeno Huerta i A. Gavela Llopis, w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

WICEPREZES TRYBUNAŁU,

* Język postępowania: angielski.

po wysłuchaniu M. Szpunara, rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres oraz Clara Ponsatí i Obiols wnoszą o uchylenie postanowienia wiceprezesa Sądu Unii Europejskiej z dnia 30 lipca 2021 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament (T-272/21 R, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”, EU:T:2021:497), w którym oddalił on ich żądanie zawieszenia wykonania decyzji P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 i P9_TA(2021)0061 Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2021 r. dotyczących wniosku o uchylenie immunitetu wnoszących odwołanie (zwanym dalej „spornymi decyzjami”).
- 2 W odwołaniu wzajemnym Królestwo Hiszpanii wnosi o wykreślenie uzasadnienia zawartego w pkt 43 zaskarżonego postanowienia.

Ramy prawne

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

- 3 Motyw 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1) brzmi następująco:

„Europejski nakaz aresztowania przewidziany w niniejszej decyzji ramowej stanowi pierwszy konkretny środek w dziedzinie prawa karnego wprowadzający zasadę wzajemnego uznawania, którą Rada Europejska określa jako kamień węgielny współpracy sądowej”.
- 4 Artykuł 1 ust. 1 i 2 tej decyzji ramowej ma następujące brzmienie:

„1. Europejski nakaz aresztowania stanowi decyzję sądową wydaną [orzeczenie sądowe wydane] przez państwo członkowskie w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy wnioski [nakaz], w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności].

2. Państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej”.
- 5 W art. 3 i 4 wspomnianej decyzji ramowej wymieniono odpowiednio podstawy obligatoryjnej i podstawy fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania.
- 6 Artykuł 5 tej decyzji ramowej określa gwarancje ze strony wydającego nakaz państwa członkowskiego udzielane w szczególnych przypadkach.

7 Artykuł 11 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 stanowi:

„W momencie aresztowania [zatrzymania] osoby, której dotyczy wnioski [nakaz], wykonujący nakaz właściwy organ sądowy, zgodnie z prawem krajowym, powiadamia tę osobę o europejskim nakazie aresztowania i jego treści, a także o możliwości wyrażenia przez tę osobę zgody na jej przekazanie wydającemu nakaz organowi sądowemu”.

8 Artykuł 12 tej decyzji ramowej przewiduje:

„Kiedy osoba zostaje aresztowana [zatrzymana] na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, wykonujący nakaz organ sądowy podejmuje decyzję, czy osoba ta powinna pozostać zatrzymana [aresztowana] zgodnie z prawem państwa członkowskiego wykonującego europejski nakaz aresztowania. Osoba ta może być zwolniona tymczasowo w dowolnym terminie zgodnie z prawem krajowym wykonującego nakaz państwa członkowskiego, pod warunkiem że właściwy organ państwa członkowskiego, o którym mowa, podejmuje wszelkie środki, jakie uważa za niezbędne, aby zapobiec ucieczce tej osoby”.

9 Artykuł 15 ust. 1 rzeczony decyzji ramowej uściśla:

„Decyzję o tym, czy dana osoba ma zostać przekazana, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy, z uwzględnieniem terminów i zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji ramowej”.

10 Artykuł 17 ust. 1–5 tej decyzji ramowej ma następujące brzmienie:

„1. Europejski nakaz aresztowania stosuje się i wykonuje w trybie przewidzianym dla spraw niecierpiących zwłoki [podlega rozpoznaniu i wykonaniu w trybie pilnym].

2. W przypadkach gdy osoba, której dotyczy wnioski [nakaz], wyraża zgodę na swoje przekazanie, ostateczna decyzja w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania zostaje podjęta w ciągu 10 dni od wyrażenia zgody.

3. W pozostałych przypadkach ostateczna decyzja o wykonaniu europejskiego nakazu zostaje podjęta w ciągu 60 dni po aresztowaniu [od zatrzymania] osoby, której dotyczy wnioski [nakaz].

4. W sytuacji gdy w szczególnych przypadkach europejski nakaz aresztowania nie może zostać wykonany w terminie ustanowionym w ust. 2 lub 3, wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia o tym wydający nakaz organ sądowy, podając przyczyny zwłoki [opóźnienia]. W takim przypadku terminy mogą zostać przedłużone o dalsze 30 dni.

5. Do czasu podjęcia przez wykonujący nakaz organ sądowy ostatecznej decyzji w sprawie europejskiego nakazu aresztowania zapewnia on, że [by] warunki materialne niezbędne do skutecznego przekazania tej osoby pozosta[wały] spełnione”.

Decyzja 2007/533/WSiSW

- 11 Artykuł 24 ust. 1 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. 2007, L 205, s. 63; sprostowanie Dz.U. 2014, L 299, s. 33) stanowi:

„Jeżeli państwo członkowskie uważa, że wykonanie czynności wymaganych we wpisie dokonany zgodnie z art. 26, 32 lub 36 jest niezgodne z jego prawem krajowym, jego zobowiązaniami międzynarodowymi lub podstawowymi interesami narodowymi, państwo to może zażądać umieszczenia przy wpisie znacznika wskazującego, że działanie, które należy podjąć na podstawie wpisu, nie będzie podjęte na terytorium tego państwa. Znacznik jest dodawany przez biuro SIRENE państwa członkowskiego, które dokonało wpisu”.

- 12 Artykuł 25 tej decyzji stanowi:

„1. Jeżeli zastosowanie ma decyzja ramowa [2002/584], znacznik zapobiegający aresztowaniu jest umieszczany przy wpisie mającym doprowadzić do aresztowania i wydania osoby wyłącznie w przypadku, gdy odmowa organu sądowego właściwego według prawa krajowego w sprawach wykonania europejskiego nakazu aresztowania opiera się na podstawie odmowy wykonania oraz gdy zażądano umieszczenia znacznika.

2. O umieszczenie znacznika przy wpisie mającym doprowadzić do aresztowania osoby w celu jej wydania może wystąpić właściwy według prawa krajowego organ sądowy na podstawie ogólnej instrukcji lub w konkretnej sprawie, jeżeli jest oczywiste, że konieczna będzie odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania”.

- 13 Artykuł 26 ust. 1 decyzji 2007/533 ma następujące brzmienie:

„Dane osób poszukiwanych w celu aresztowania ich i wydania na podstawie europejskiego nakazu aresztowania lub osób poszukiwanych w celu aresztowania ich i ekstradycji są wprowadzane na wniosek właściwego organu sądowego państwa członkowskiego wydającego nakaz”.

- 14 Artykuł 27 ust. 1 tej decyzji stanowi:

„Jeżeli osoba jest poszukiwana w celu aresztowania jej i wydania na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, państwo członkowskie wydające nakaz wprowadza do SIS II kopię oryginału europejskiego nakazu aresztowania”.

- 15 Artykuł 30 wspomnianej decyzji ma następujące brzmienie:

„Jeżeli aresztowanie nie może dojść do skutku z uwagi na odmowę [zgłoszoną] przez wezwane państwo członkowskie zgodnie z procedurami dotyczącymi wprowadzania znaczników określonymi w art. 24 lub 25 albo z uwagi na to, iż nie zakończyło się dochodzenie w związku z wpisem wymagającym aresztowania i ekstradycji osoby, wezwane państwo uznaje dany wpis za dotyczący podania miejsca pobytu danej osoby”.

- 16 Artykuł 31 ust. 1 tej samej decyzji stanowi:

„W przypadkach, w których ma zastosowanie decyzja ramowa [2002/584], wpis dokonany w SIS II zgodnie z art. 26 w połączeniu z danymi dodatkowymi, o których mowa w art. 27, stanowią

europejski nakaz aresztowania wydany zgodnie z decyzją ramową [2002/584] i mają taki sam skutek”.

Okoliczności powstania sporu

- 17 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–20 zaskarżonego postanowienia. Na potrzeby niniejszego postępowania w przedmiocie środków tymczasowych można je streścić w poniższy sposób.
- 18 Carles Puigdemont i Casamajó, A. Comín i Oliveres i C. Ponsatí i Obiols byli, odpowiednio, przewodniczącym Generalitat de Catalunya (wspólnoty autonomicznej Katalonii, Hiszpania) i członkami Gobierno autonómico de Catalunya (autonomicznego rządu Katalonii, Hiszpania) w momencie uchwalenia Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (ustawy 19/2017 parlamentu Katalonii o referendum w sprawie samostanowienia) z dnia 6 września 2017 r. (DOGC nr 7449A z dnia 6 września 2017 r., s. 1) oraz Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (ustawy 20/2017 parlamentu Katalonii o przejściowym porządku prawnym i utworzeniu Republiki) z dnia 8 września 2017 r. (DOGC nr 7451A z dnia 8 września 2017 r., s. 1), a także w trakcie przeprowadzenia w dniu 1 października 2017 r. referendum w sprawie samostanowienia przewidzianego w pierwszej z tych ustaw, której przepisy zostały w międzyczasie zawieszane na mocy orzeczenia Tribunal Constitucional (trybunału konstytucyjnego, Hiszpania).
- 19 W następstwie przyjęcia wspomnianych ustaw i przeprowadzenia rzezonego referendum Ministerio fiscal (prokuratura, Hiszpania), Abogado del Estado (prokuratoria generalna, Hiszpania) oraz Partido político VOX (partia polityczna VOX) zainicjowali postępowanie karne przeciwko szeregowi osób, w tym wnoszącym odwołanie, uważając, że popełniły one czyny wypełniające znamiona, między innymi, przestępstwa „buntu”.
- 20 Wnoszący odwołanie zgłosili później swoją kandydaturę w wyborach do Parlamentu Europejskiego. W dniu 13 czerwca 2019 r. Junta Electoral Central (centralna komisja wyborcza, Hiszpania) wydała decyzję ogłaszającą kandydatów wybranych do Parlamentu w wyborach, które odbyły się w dniu 26 maja 2019 r., wśród których znajdowali się C. Puigdemont i Casamajó oraz A. Comín i Oliveres.
- 21 W dniu 17 czerwca 2019 r. centralna komisja wyborcza odmówiła wnoszącym odwołanie możliwości złożenia ślubowania wierności hiszpańskiej konstytucji, wymaganego przez prawo hiszpańskie, i przekazała Parlamentowi listę kandydatów wybranych w Hiszpanii, na której nie figurowali C. Puigdemont i Casamajó ani A. Comín i Oliveres. W dniu 27 czerwca 2019 r. przewodniczący Parlamentu poinformował te osoby, że nie jest w stanie traktować ich jako przyszłych posłów do Parlamentu Europejskiego.
- 22 W dniu 14 października 2019 r. przeciwko C. Puigdemontowi i Casamajó, a w dniu 4 listopada 2019 r. przeciwko A. Comínowi i Oliveresowi oraz przeciwko C. Ponsatí i Obiols sędzia śledczy izby karnej Tribunal Supremo (sądu najwyższego, Hiszpania) wydał europejskie nakazy aresztowania.

- 23 W dniu 10 stycznia 2020 r. prezes drugiej izby Tribunal Supremo (sądu najwyższego) przekazał Parlamentowi wniosek, oparty na postanowieniu sędziego śledczego izby karnej Tribunal Supremo (sądu najwyższego) z tego samego dnia, o uchylenie immunitetu parlamentarnego C. Puigdemonta i Casamajó oraz A. Comína i Oliveresa.
- 24 Na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 stycznia 2020 r., w następstwie wyroku z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), Parlament odnotował wybór C. Puigdemonta i Casamajó oraz A. Comína i Oliveresa do Parlamentu Europejskiego ze skutkiem od dnia 2 lipca 2019 r.
- 25 W dniu 16 stycznia 2020 r. wiceprzewodniczący Parlamentu przedstawił na posiedzeniu plenarnym wnioski o uchylenie immunitetu C. Puigdemonta i Casamajó oraz A. Comína i Oliveresa, które przekazał właściwej komisji, a mianowicie Komisji Prawnej Parlamentu (zwanej dalej „komisją JURI”).
- 26 W dniu 4 lutego 2020 r. prezes drugiej izby Tribunal Supremo (sądu najwyższego) przekazał Parlamentowi wniosek, oparty na wydanym tego samego dnia postanowieniu sędziego śledczego izby karnej tego sądu, o uchylenie immunitetu C. Ponsatí i Obiols.
- 27 W dniu 10 lutego 2020 r. Parlament, w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej, które nastąpiło w dniu 31 stycznia 2020 r., odnotował wybór C. Ponsatí i Obiols na posłankę ze skutkiem od dnia 1 lutego 2020 r.
- 28 W dniu 13 lutego 2020 r. wiceprzewodniczący Parlamentu przedstawił na posiedzeniu plenarnym wniosek o uchylenie immunitetu C. Ponsatí i Obiols, który przekazał komisji JURI.
- 29 Po przekazaniu przez wnoszących odwołanie uwag Parlamentowi i po wysłuchaniu ich przez komisję JURI w dniu 23 lutego 2021 r. komisja ta przyjęła sprawozdania A 9-0020/2021, A 9-0021/2021 i A 9-0022/2021 dotyczące wniosków o uchylenie immunitetu wnoszących odwołanie. Spornymi decyzjami Parlament uchylił immunitet wnoszących odwołanie przysługujący im na podstawie art. 9 akapit pierwszy lit. b) Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (Dz.U. 2012, C 326, s. 266, zwanego dalej „protokołem w sprawie przywilejów i immunitetów Unii”).

Postępowanie przed Sądem i zaskarżone postanowienie

- 30 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 maja 2021 r. wnoszący odwołanie wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności spornych decyzji.
- 31 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 maja 2021 r., wnoszący odwołanie złożyli wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, mający na celu zawieszenie wykonania spornych decyzji.
- 32 Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2021 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament (T-272/21 R, niepublikowanym), wydanym na podstawie art. 157 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, wiceprezes Sądu zarządził zawieszenie wykonania spornych decyzji do dnia wydania postanowienia kończącego postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego wszczęte przed Sądem.

- 33 Decyzją z dnia 24 czerwca 2021 r. wiceprezes Sądu dopuścił Królestwo Hiszpanii do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Parlamentu.
- 34 W zaskarżonym postanowieniu wiceprezes Sądu oddalił wniosek o zastosowanie środków tymczasowych złożony przez wnoszących odwołanie.
- 35 W tym zakresie w pkt 38 tego postanowienia wiceprezes Sądu uznał, że trzeba zbadać, czy została spełniona przesłanka pilnego charakteru.
- 36 W pierwszej kolejności Sąd orzekł w tym względzie, w pkt 42 zaskarżonego postanowienia, że należy odnieść się jedynie do obiektywnych skutków spornych decyzji, określonych w świetle ich treści, oraz że podnoszony brak jasności tych decyzji nie może wystarczyć do wykazania wagi i nieodwracalnego charakteru podnoszonej przez wnoszących odwołanie szkody.
- 37 W drugiej kolejności wiceprezes Sądu uznał w pkt 43 tego postanowienia, że wnoszący odwołanie nie mogą powoływać się na domniemane ryzyko zatrzymania podczas podróży w celu wzięcia udziału w sesji parlamentarnej w Strasburgu (Francja) lub podróży powrotnej, ponieważ podróż ta jest objęta immunitetem przewidzianym w art. 9 akapit drugi protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii, który to immunitet wnoszącym odwołanie nadal przysługuje.
- 38 W trzeciej kolejności wiceprezes Sądu zbadał, czy przesłankę pilnego charakteru można uznać za spełnioną z powodu, po pierwsze, podnoszonego istnienia bezpośredniego ryzyka zatrzymania wnoszących odwołanie, wynikającego z łącznego skutku spornych decyzji, a po drugie, europejskich nakazów aresztowania wydanych wobec wnoszących odwołanie, a także wpisów dotyczących osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania, których wnoszący odwołanie są przedmiotem (zwanym dalej „wpisami w SIS II”).
- 39 W pkt 45 zaskarżonego postanowienia wiceprezes Sądu podkreślił, że organy sądowe wykonującego nakaz państwa członkowskiego mają w szczególności możliwość, na warunkach przewidzianych w art. 3 i 4 decyzji ramowej 2002/584, odmówienia wykonania europejskiego nakazu aresztowania i że osoba, której dotyczy nakaz, może nie wyrazić zgody na przekazanie, z takim skutkiem, że wydanie orzeczenia w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania będzie należało do wykonującego nakaz organu sądowego. Sąd wywiódł z tego, że wystąpienie szkody, na którą powołują się wnoszący odwołanie, zależało od zaistnienia wielu różnych czynników.
- 40 W pkt 46 zaskarżonego postanowienia wiceprezes Sądu stwierdził, że wnoszący odwołanie nie wykazali, iż ich zatrzymanie lub, a fortiori, ich przekazanie organom hiszpańskim można było przewidzieć z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.
- 41 W tym względzie Sąd uznał w pkt 47 tego postanowienia, że wnoszący odwołanie nie przedstawili żadnego dowodu na to, iż wykonujące nakaz organy sądowe, a w szczególności organy państwa członkowskiego ich miejsca zamieszkania, czyli Królestwa Belgii, zamierzały wykonać wydane wobec nich europejskie nakazy aresztowania, przez co wystąpienie podnoszonej szkody byłoby wystarczająco prawdopodobne.
- 42 Po powołaniu się w pkt 48–50 zaskarżonego postanowienia na brak prowadzenia działań przez wykonujące nakaz organy sądowe po wydaniu spornych decyzji i na środki przyjęte przez władze belgijskie wiceprezes Sądu wyjaśnił w pkt 51 i 53 tego postanowienia, że Tribunal Supremo (sąd najwyższy) złożył do Trybunału wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na

podstawie art. 267 TFUE, zarejestrowany pod sygnaturą C-158/21, który to wniosek skutkował zawieszeniem postępowania krajowego do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał. Wywiódł on z tego w pkt 53 wspomnianego postanowienia, że wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko wnoszącym odwołanie zostało zawieszono.

- 43 Ponadto w pkt 55 zaskarżonego postanowienia wiceprezes Sądu uznał, że wnoszący odwołanie nie przedstawili żadnego dowodu kwestionującego stwierdzenie, zgodnie z którym wykonanie nakazów zawieszono, a w szczególności stwierdzenia tego nie podważała okoliczność, iż Królestwo Hiszpanii nie usunęło wpisów z SIS II.
- 44 W świetle całości tych rozważań wiceprezes Sądu stwierdził w pkt 58 zaskarżonego postanowienia, że wnoszący odwołanie nie wykazali, iż przesłanka dotycząca pilnego charakteru została spełniona, ponieważ w tym stanie rzeczy nie wydaje się, aby podnoszoną przez nich poważną i nieodwracalną szkodę można było uznać za szkodę pewną lub ustaloną z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.

Żądania stron

Żądania zawarte w odwołaniu

- 45 Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
 - zawieszenie spornych decyzji do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi wniesionej w sprawie T-272/21;
 - tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
 - orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 46 Parlament wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania; oraz
 - obciążenie wnoszących odwołanie kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych przed Sądem i postępowaniem odwoławczym.
- 47 Królestwo Hiszpanii wnosi do Trybunału o:
- stwierdzenie niedopuszczalności odwołania w zakresie, w jakim obejmuje ono okoliczności zaistniałe po wydaniu zaskarżonego postanowienia lub zmierza do ponownego rozpatrzenia sprawy niezgodnie z przepisami;
 - oddalenie odwołania i zmianę uzasadnienia zaskarżonego postanowienia w pkt 43 i w pierwszym zdaniu pkt 52;
 - tytułem ewentualnym – oddalenie odwołania; oraz

- obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

Żądania zawarte w odwołaniu wzajemnym

- 48 W odwołaniu wzajemnym Królestwo Hiszpanii wnosi do Trybunału o wykreślenie uzasadnienia zawartego w pkt 43 zaskarżonego postanowienia.
- 49 Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:
- uznanie odwołania wzajemnego za niedopuszczalne;
 - tytułem żądania ewentualnego – oddalenie tego odwołania; oraz
 - obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.
- 50 Parlament wnosi do Trybunału o:
- odrzucenie odwołania wzajemnego jako niedopuszczalnego;
 - obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami związanymi z tym odwołaniem.

W przedmiocie odwołania

- 51 Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą dwa zarzuty dotyczące naruszeń prawa, jakich miał się dopuścić wiceprezes Sądu, po pierwsze, poprzez pominięcie okoliczności, że poważna i nieodwracalna szkoda mogła powstać przed wydaniem jakiegokolwiek prawomocnego rozstrzygnięcia w kwestii wykonania europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko wnoszącym odwołanie, a po drugie, poprzez stwierdzenie, że podnoszonej szkody nie można przewidzieć z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.
- 52 Ponadto Królestwo Hiszpanii i Parlament wnoszą do Trybunału o zmianę uzasadnienia.

W przedmiocie dopuszczalności odwołania

Argumentacja

- 53 Królestwo Hiszpanii kwestionuje na wstępie dopuszczalność odwołania.
- 54 Podnosi ono w tym względzie, po pierwsze, że wnoszący odwołanie powołują się na okoliczności zaistniałe po wydaniu zaskarżonego postanowienia, których nie można skutecznie podnieść w ramach tego odwołania. Po drugie, utrzymuje ono, że żądania wnoszących odwołanie – w zakresie, w jakim zmierzają do uzyskania zawieszenia europejskich nakazów aresztowania wydanych wobec wnoszących odwołanie – wykraczają poza przedmiot postępowania w przedmiocie środka tymczasowego. Po trzecie, niektóre argumenty wnoszących odwołanie mają na celu podważenie oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez wiceprezesa Sądu. Po

czwarte, na wypadek gdyby Trybunał uchylił zaskarżone postanowienie – powinien on skierować sprawę^{do} ponownego rozpoznania przez Sąd, ponieważ ten zbadał tylko jedną z trzech przesłanek, od których uzależnione jest zastosowanie środków tymczasowych.

Ocena

- 55 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że argumenty Królestwa Hiszpanii dotyczące powołania się na okoliczności faktyczne zaistniałe po zaskarżonym postanowieniu i kwestionowania oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez wiceprezesa Sądu dotyczą nie całego odwołania, lecz jedynie niektórych argumentów przedstawionych na jego poparcie.
- 56 W tych okolicznościach owe argumenty Królestwa Hiszpanii w żadnym razie nie mogą uzasadniać niedopuszczalności niniejszego odwołania w całości.
- 57 W drugiej kolejności trzeba stwierdzić, że ponieważ żądania odwołania mają na celu wyłącznie uchylenie zaskarżonego postanowienia i ewentualnie zawieszenie wykonania spornych decyzji, nie można uznać, że ma ono na celu uzyskanie od Trybunału zawieszenia europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko wnoszącym odwołanie.
- 58 W trzeciej kolejności, nawet przy założeniu, że – jak twierdzi Królestwo Hiszpanii – stan niniejszego sporu nie pozwala na wydanie orzeczenia w przypadku uchylenia zaskarżonego postanowienia – okoliczność ta oznaczałaby zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, iż sprawę należy w takim przypadku przekazać Sądowi do ponownego rozpoznania. Okoliczność ta nie może jednak powodować niedopuszczalności odwołania wniesionego przez wnoszących odwołanie.
- 59 W konsekwencji odwołanie nie może zostać odrzucone jako niedopuszczalne w całości.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja

- 60 W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie wskazują, że wiceprezes Sądu naruszył prawo poprzez pominięcie okoliczności, iż poważna i nieodwracalna szkoda mogła wystąpić przed wydaniem jakiegokolwiek prawomocnego rozstrzygnięcia w kwestii wykonania wydanych przeciwko nim europejskich nakazów aresztowania.
- 61 Tytułem głównym wnoszący odwołanie podnoszą, że szereg punktów zaskarżonego postanowienia opiera się na założeniu, iż poważną i nieodwracalną szkodę stanowiłoby jedynie przekazanie wnoszących odwołanie Hiszpanii.
- 62 I tak w pkt 45 zaskarżonego postanowienia wiceprezes Sądu wziął pod uwagę jedynie szkodę, jaka mogła wyniknąć z przekazania wnoszących odwołanie organom hiszpańskim. Tymczasem poważna i nieodwracalna szkoda wystąpiłaby już w przypadku zatrzymania wnoszących odwołanie i pozostawienia ich w areszcie, nawet przez ograniczony czas, tym bardziej że takie ryzyko istnieje przy każdej podróży na terytorium któregoś państwa członkowskiego. Zatrzymanie wnoszących odwołanie mogłoby nastąpić w celu wykonania wydanych przeciwko nim europejskich nakazów aresztowania lub na podstawie wpisów w SIS II. Ponadto wykonujący

nakaz organ sądowy na podstawie art. 12 decyzji ramowej 2002/584 może zarządzić pozostawienie ich w areszcie. Zatrzymanie i areszt C. Puigdemonta i Casamajó, które nastąpiło na Sardynii (Włochy) w dniu 23 września 2021 r., świadczy o zasadności argumentacji wnoszących odwołanie.

- 63 Punkty 47–49, 56 i 57 zaskarżonego postanowienia również opierają się na założeniu, że zatrzymanie wnoszących odwołanie nie może stanowić poważnej i nieodwracalnej szkody. Podobnie w pkt 60 tego postanowienia takie zatrzymanie opisano jako przykład sytuacji, w której podnoszona szkoda może wystąpić, a nie jako sytuacja, w której taka szkoda już zaistniała.
- 64 Tytułem ewentualnym wnoszący odwołanie podnoszą, że stwierdzenia dotyczące decyzji ramowej 2002/584 zawarte w pkt 45 zaskarżonego postanowienia nie są w stanie wykazać, że szkoda wynikająca z ewentualnego aresztowania wnoszących odwołanie zależy od wielu różnych czynników.
- 65 Parlament i Królestwo Hiszpanii wnoszą o oddalenie zarzutu pierwszego.
- 66 Parlament podnosi na wstępie, że zarzut ten opiera się częściowo na argumentach, które należy odrzucić jako niedopuszczalne w zakresie, w jakim opierają się one na okolicznościach faktycznych zaistniałych po wydaniu zaskarżonego postanowienia lub mających na celu zakwestionowanie oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez wiceprezesa Sądu. Królestwo Hiszpanii podnosi również, że kwestionowane oceny wiceprezesa Sądu odnoszą się do oceny dowodów.
- 67 Ponadto zarzut pierwszy opiera się na błędnej interpretacji zaskarżonego postanowienia, ponieważ wiceprezes Sądu nie zajął stanowiska w kwestii tego, czy zatrzymanie wnoszących odwołanie lub ich przekazanie władzom hiszpańskim należy zakwalifikować jako „poważną i nieodwracalną szkodę”. Wiceprezes Sądu słusznie zresztą orzekł, że wystąpienie szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie zależy od wielu różnych czynników. Sporne decyzje nie stanowią bowiem decydującej przyczyny powstania tej szkody.
- 68 Królestwo Hiszpanii proponuje, aby pkt 45 zaskarżonego postanowienia interpretować w ten sposób, że sporne decyzje nie stanowią decydującej przyczyny szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie. Szkoda ta wynika w rzeczywistości z ich decyzji o ucieczce z Hiszpanii i z przepisów krajowych przyjętych w następstwie tej decyzji.

Ocena

- 69 Na wstępie należy zbadać argumenty Parlamentu i Królestwa Hiszpanii zmierzające do zakwestionowania dopuszczalności zarzutu pierwszego.
- 70 Po pierwsze, należy przypomnieć, że, jak wynika z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych. A zatem jedynie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny istotnego stanu faktycznego, jak również przedstawionych mu dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i tych dowodów nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem przypadków ich wypaczenia, kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w ramach postępowania odwoławczego [zob. analogicznie postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 30 listopada 2021 r., Land Rheinland-Pfalz/Deutsche Lufthansa, C-466/21 P-R, niepublikowane, EU:C:2021:972, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 71 W niniejszej sprawie argumentacja wysunięta przez wnoszących odwołanie tytułem głównym na poparcie zarzutu pierwszego ma na celu wykazanie, że zaskarżone postanowienie jest dotknięte błędem co do kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, ponieważ wiceprezes Sądu uznał, że ich ewentualne zatrzymanie nie stanowi poważnej i nieodwracalnej szkody. Tytułem ewentualnym wnoszący odwołanie podnoszą w istocie, że z powodu błędnej wykładni decyzji ramowej 2002/584 wiceprezes Sądu pomylił się co do skutków, jakie rzeczona decyzja ramowa ma dla europejskiego nakazu aresztowania, takiego jak nakazy wystawione przeciwko nim.
- 72 Z powyższego wynika, że należy odrzucić argument, zgodnie z którym zarzut pierwszy należy uznać za niedopuszczalny w zakresie, w jakim zmierza on do podważenia oceny okoliczności faktycznych przyjętej przez wiceprezesa Sądu.
- 73 Po drugie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, z uwagi na fakt, iż w postępowaniu odwoławczym kontrola Trybunału jest ograniczona do oceny prawnego rozstrzygnięcia w kwestii zarzutów i argumentów, które były rozpatrywane w pierwszej instancji, strona nie może podnieść po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutów ani argumentów, na które nie powołała się przed Sądem [postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 17 grudnia 2020 r., *Anglo Austrian AAB i Belegging-Maatschappij „Far-East”/BCE*, C-207/20 P(R), niepublikowane, EU:C:2020:1057, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 74 W związku z tym wnoszący odwołanie nie mogą skutecznie powoływać się przed Trybunałem na argumenty oparte na okolicznościach faktycznych, które zaistniały po wydaniu zaskarżonego postanowienia. Wynika z tego, że argument, zgodnie z którym zatrzymanie i aresztowanie C. Puigdemonta i Casamajó, które nastąpiły na Sardynii, świadczą o rzeczywistym ryzyku ponoszonym przez wnoszących odwołanie, należy odrzucić jako niedopuszczalny.
- 75 Co się tyczy istoty zarzutu pierwszego, trzeba przypomnieć, jak podkreślił wiceprezes Sądu w pkt 39 i 40 zaskarżonego postanowienia, że postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych ma na celu zagwarantowanie pełnej skuteczności przyszłego ostatecznego orzeczenia, tak aby uniknąć luk w ochronie prawnej zapewnianej przez Trybunał. To właśnie aby osiągnąć ten cel, pilny charakter należy oceniać pod względem konieczności orzeczenia tymczasowego mającego na celu zapobieżenie wystąpieniu poważnej i nieodwracalnej szkody dla strony, która domaga się tymczasowej ochrony. Do strony tej należy przedstawić dowodu, że nie może ona oczekiwać zakończenia postępowania co do istoty sprawy bez poniesienia szkody mającej taki charakter. O ile prawdą jest, że do celów ustalenia możliwości zaistnienia poważnej i nieodwracalnej szkody nie ma konieczności wymagania wykazania, że szkoda nastąpi z całą pewnością, lecz wystarczy, że jest ona w wystarczającym stopniu prawdopodobna, o tyle jednak strona wnioskująca o ustanowienie środka tymczasowego pozostaje zobowiązana do udowodnienia okoliczności, na jakich opiera się niebezpieczeństwo zaistnienia takiej szkody [postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 16 lipca 2021 r., *Symrise/ECHA*, C-282/21 P(R), niepublikowane, EU:C:2021:631, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 76 W celu dokonania oceny, czy przesłanka pilnego charakteru została spełniona, wiceprezes Sądu wskazał w pkt 45 zaskarżonego postanowienia, że wystąpienie „podnoszonej przez wnoszących odwołanie szkody” zależało od zaistnienia wielu różnych czynników.

- 77 Z pkt 41 tego postanowienia płynie wyraźnie wniosek, że szkoda, na którą powołują się wnoszący odwołanie przed Sądem, wynikała według nich z ryzyka ich zatrzymania i przekazania organom hiszpańskim. Ponadto w pkt 44 tego postanowienia przedstawiono argumentację wnoszących odwołanie dotyczącą owej szkody w ten sposób, że była ona oparta na tym, iż nie można było wykluczyć ich ponownego zatrzymania.
- 78 W tym kontekście pkt 45 tego postanowienia należy rozumieć jako stwierdzenie, że zatrzymanie i przekazanie wnoszących odwołanie organom hiszpańskim było uzależnione od łącznego wystąpienia szeregu czynników.
- 79 Takim stwierdzeniem wiceprezes Sądu w żaden sposób nie wykluczył zatem, że ewentualne zatrzymanie wnoszących odwołanie może wyrządzić im poważną i nieodwracalną szkodę.
- 80 Z powyższego wynika, że argumentacja przedstawiona tytułem głównym na poparcie zarzutu pierwszego opiera się – w zakresie, w jakim dotyczy pkt 45 zaskarżonego postanowienia – na błędnym rozumieniu tego postanowienia i z tego względu należy ją oddalić.
- 81 To samo dotyczy argumentacji odnoszącej się do pkt 47–49, 56 i 57 rzeczonego postanowienia, ponieważ z jego pkt 46 wynika, że celem tych punktów jest w szczególności stwierdzenie niewykazania przez wnoszących odwołanie, iż ich zatrzymanie było przewidywalne z wystarczająco wysokim stopniem prawdopodobieństwa.
- 82 Natomiast wydaje się, że pkt 60 zaskarżonego postanowienia jest sprzeczny z rozumowaniem przyjętym w jego pkt 44–58, ponieważ przedstawia ewentualne zatrzymanie wnoszących odwołanie jako element wskazujący nie na to, że podnoszona szkoda wystąpi, lecz jedynie, że wystąpienie tej szkody jest wystarczająco prawdopodobne.
- 83 Jednakże ów błąd popełniony przez wiceprezesa Sądu należy uznać za nieistotny dla sprawy. Punkt 60 zaskarżonego postanowienia ma bowiem charakter uzupełniający, ponieważ nie służy on uzasadnieniu rozstrzygnięcia oddalającego wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, przedstawionego w pkt 59 tego postanowienia, lecz jedynie przypomnieniu wnoszącym odwołanie, że rozstrzygnięcie to pozostaje bez uszczerbku dla możliwości złożenia przez nich nowego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, opartego na nowych okolicznościach faktycznych.
- 84 W konsekwencji argumentację przedstawioną tytułem głównym na poparcie zarzutu pierwszego należy oddalić w części jako bezzasadną, a w części jako pozbawioną znaczenia dla sprawy.
- 85 Co się tyczy argumentacji przedstawionej na poparcie tego zarzutu tytułem ewentualnym, należy zauważyć, że stwierdzając w pkt 45 zaskarżonego postanowienia, iż wystąpienie szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie było uzależnione od zaistnienia wielu różnych czynników, wiceprezes Sądu oparł się, po pierwsze, na uprawnieniu, jakim dysponują organy sądowe państwa członkowskiego wykonującego nakaz, do odmówienia wykonania europejskiego nakazu aresztowania, a po drugie, na tym, że przekazanie osoby, której dotyczy nakaz, jest uzależnione od wydania decyzji, jeśli osoba ta nie wyraża zgody na jej przekazanie.

- 86 W zakresie, w jakim pkt 45 zaskarżonego postanowienia odnosi się zatem wyłącznie do niektórych mechanizmów przewidzianych w decyzji ramowej 2002/584, nie można go rozumieć – jak to czynią Parlament i Królestwo Hiszpanii – jako stwierdzenia, że decydującą przyczynę szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie stanowią środki krajowe przyjęte przez to państwo członkowskie, a nie sporne decyzje.
- 87 Przeciwnie, z pkt 78 niniejszego postanowienia wynika, że pkt 45 zaskarżonego postanowienia należy rozumieć, w szczególności, jako stwierdzenie, iż mechanizmy przewidziane w decyzji ramowej 2002/584, o której mowa w tym punkcie, oznaczają, że zatrzymanie wnoszących odwołanie zależy od czynników innych niż uchylenie ich immunitetu parlamentarnego wynikające ze spornych decyzji.
- 88 Z art. 1 ust. 1 tej samej decyzji ramowej wynika zaś, że europejski nakaz aresztowania stanowi orzeczenie sądowe wydane przez państwo członkowskie „w celu aresztowania i przekazania” przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy nakaz.
- 89 Ponadto z art. 11 ust. 1 i art. 17 ust. 3 rzeczony decyzji ramowej wynika, że postępowanie w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania następuje zwykle po zatrzymaniu osoby, której dotyczy nakaz, przez organy wykonującego nakaz państwa członkowskiego.
- 90 Wykładnię tę potwierdza zasada wyrażona w art. 12 tej decyzji ramowej, zgodnie z którą kiedy osoba zostaje zatrzymana na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, wykonujący nakaz organ sądowy podejmuje decyzję, czy osoba ta powinna „pozostać aresztowana”.
- 91 Ponadto z art. 12 i z art. 17 ust. 5 decyzji ramowej 2002/584 wynika, że jeśli wykonujący nakaz organ sądowy uzna, że powinien zakończyć pobyt w areszcie osoby, której dotyczy nakaz, jest on zobowiązany do uzupełnienia tymczasowego zwolnienia tej osoby wszelkimi środkami, jakie uzna za niezbędne do uniknięcia jej ucieczki i zapewnienia, by warunki materialne niezbędne do jej skutecznego przekazania pozostawały spełnione do momentu wydania ostatecznej decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, pkt 63).
- 92 Rozstrzygnięcie w sprawie przekazania, do którego odnosi się pkt 45 zaskarżonego postanowienia, zapada natomiast, zgodnie z art. 15 i 17 decyzji ramowej 2002/584, po zakończeniu postępowania w sprawie wykonania tego nakazu aresztowania, czyli po zatrzymaniu osoby, której dotyczy nakaz, oraz po wydaniu rozstrzygnięcia o pozostawieniu jej w areszcie lub tymczasowym zwolnieniu.
- 93 W związku z tym wiceprezes Sądu naruszył prawo, gdy orzekł, że uprawnienia wykonujących nakaz organów sądowych, o których mowa w pkt 45, pozwalały na stwierdzenie, iż zatrzymanie wnoszących odwołanie zależy od wystąpienia wielu różnych czynników.
- 94 Należy zatem uwzględnić zarzut pierwszy w zakresie, w jakim odnosi się on do pkt 45 zaskarżonego postanowienia.
- 95 Mając jednak na uwadze, że uzasadnienie zawarte w pkt 46–57 zaskarżonego postanowienia również może uzasadniać jego sentencję, stwierdzenie naruszenia prawa w pkt 45 tego postanowienia nie musi samo w sobie oznaczać uchylenia tego postanowienia. Stąd wniosek, że należy zbadać drugi zarzut odwołania.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja

- 96 Zarzut drugi dzieli się na pięć części. Na wstępie należy zbadać łącznie trzy pierwsze części tego zarzutu.
- 97 W części pierwszej owego zarzutu wnoszący odwołanie utrzymują, że samo istnienie wpisów w SIS II wystarczyło, aby dojść do wniosku, że są oni narażeni na rzeczywiste ryzyko zatrzymania i mogą ponieść w związku z tym poważną i nieodwracalną szkodę. Ich zdaniem ze względu na to, że służby policyjne państw członkowskich nie umieściły na podstawie art. 25 ust. 2 decyzji 2007/533 przy odnośnych wpisach w SIS II znacznika, służby te przeprowadzą ich zatrzymanie. Zatem wiceprezes Sądu, odmawiając w pkt 55 zaskarżonego postanowienia uwzględnienia wagi wpisów w SIS II, naruszył prawo.
- 98 W drugiej części zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą, że wiceprezes Sądu ustanowił zbyt wysoki standard dowodowy, wymagając, aby dostarczyli oni dowodów na to, iż państwa członkowskie mają zamiar ich zatrzymać, chociaż ustalono już, że byli oni przedmiotem wpisów w SIS II. Jedynym krokiem, jaki państwa członkowskie mogłyby podjąć w celu wykonania tych wpisów, jest bowiem właśnie zatrzymanie wnoszących odwołanie.
- 99 W trzeciej części zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą, że okoliczność, iż wykonanie wydanych wobec nich europejskich nakazów aresztowania zawieszono, nie podważa prawdopodobnego charakteru ryzyka wystąpienia podnoszonej szkody. Wiceprezes Sądu za podstawę rozumowania przyjął to, co władze hiszpańskie powinny uczynić, podczas gdy powinien był oprzeć się na tym, co faktycznie uczyniły. Nawet jeśli władze te powinny były zawiesić wpisy w SIS II, fakt, że były one nadal aktywne, wystarczy, aby stwierdzić prawdopodobny charakter wystąpienia podnoszonej szkody. Komunikaty sędziego śledczego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) skierowane do władz włoskich i francuskich potwierdzają tę analizę.
- 100 Parlament i Królestwo Hiszpanii wnoszą o odrzucenie zarzutu drugiego w odniesieniu do trzech pierwszych części.
- 101 Zdaniem Parlamentu trzy pierwsze części tego zarzutu należy uznać za niedopuszczalne, przynajmniej częściowo, przede wszystkim w zakresie, w jakim zmierzają one do ponownego rozpatrzenia skargi wniesionej do Sądu, podważają ocenę okoliczności faktycznych dokonaną przez wiceprezesa Sądu i wreszcie opierają się na okolicznościach faktycznych, których nie przedstawiono w pierwszej instancji. Ponadto części pierwsza i trzecia tego zarzutu nie dotyczą punktów zaskarżonego postanowienia, do których się odnoszą.
- 102 Królestwo Hiszpanii wskazuje, że wnoszący odwołanie we wniosku o zastosowanie środka tymczasowego nie oparli się na wpisach w SIS II ani na konieczności uwzględnienia ryzyka, że zostaną zatrzymani w innym państwie członkowskim niż Królestwo Belgii, Królestwo Hiszpanii lub Republika Francuska. W konsekwencji uważa ono, że argumenty oparte na tych wpisach lub na tym ryzyku należy z tego względu odrzucić jako niedopuszczalne. Takie samo rozwiązanie należałoby przyjąć w odniesieniu do argumentów opartych na komunikatach sędziego śledczego Tribunal Supremo (sądu najwyższego), na które powołują się wnoszący odwołanie.

- 103 Królestwo Hiszpanii podnosi ponadto, że zasady, na które powołują się wnoszący odwołanie, nie są w stanie podważyć stwierdzenia wiceprezesa Sądu, zgodnie z którym zawieszenie przez władze belgijskie wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec wnoszących odwołanie pozwala wykluczyć ryzyko ich przekazania organom hiszpańskim.
- 104 Co więcej, Parlament i Królestwo Hiszpanii uważają, że wiceprezes Sądu nie ustanowił zbyt wysokiego standardu dowodowego, a wręcz przeciwnie, zastosował jedynie utrwalone orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym podnoszona szkoda powinna być przewidywalna z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.
- 105 W każdym wypadku Parlament podnosi, że części pierwsza i druga zarzutu drugiego są nieistotne dla sprawy, ponieważ wnoszący odwołanie nie kwestionują ustaleń wiceprezesa Sądu dotyczących zawieszenia postępowania karnego prowadzonego w Hiszpanii, podczas gdy ustalenia te wystarczają, aby uzasadnić oddalenie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych.

Ocena

- 106 Co się tyczy argumentów Parlamentu i Królestwa Hiszpanii zmierzających do podważenia dopuszczalności trzech pierwszych części zarzutu drugiego, należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że zgodnie z art. 256 ust. 1 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku lub postanowienia, którego uchylenie ma na celu, oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie. Odwołanie, które nie przedstawia nawet argumentów mających na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałby być dotknięty zaskarżony wyrok lub zaskarżone postanowienie, a tylko ogranicza się do powtórzenia zarzutów oraz argumentów już przedstawionych przed Sądem, nie spełnia powyższego wymogu. W istocie odwołanie takie stanowi w rzeczywistości wniosek o zwykłe ponowne rozpoznanie skargi wniesionej do Sądu, co nie należy do kompetencji Trybunału [postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 10 stycznia 2018 r., Komisja/RW, C-442/17 P(R), niepublikowane, EU:C:2018:6, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 107 W niniejszej sprawie wydaje się, że w trzech pierwszych częściach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie wskazują na kilka naruszeń prawa, którymi obarczone jest zaskarżone postanowienie, i przedstawiają szereg argumentów prawnych zmierzających do wykazania prawdziwości tych naruszeń. Stąd wniosek, że nie można uznać, iż rzeczzone trzy pierwsze części zarzutu zmierzają jedynie do ponownego rozpatrzenia wniosku o zastosowanie środków tymczasowych złożonego przed Sądem.
- 108 Należy również oddalić argument Parlamentu, zgodnie z którym części pierwsza i trzecia zarzutu drugiego należy uznać za niedopuszczalne ze względu na to, że nie dotyczą konkretnych punktów zaskarżonego postanowienia.
- 109 Po pierwsze, z odwołania jednoznacznie wynika, że pierwsza część zarzutu drugiego podważa ocenę wiceprezesa Sądu wyrażoną w pkt 46–57 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którą podnoszona przez wnoszących odwołanie szkoda nie była do przewidzenia z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa, nawet jeśli zostali oni objęci wpisami w SIS II.

- 110 Po drugie, z odwołania jasno wynika, że trzecia część zarzutu drugiego odnosi się do pkt 52–56 zaskarżonego postanowienia, w których wiceprezes Sądu przedstawił, w jaki sposób należy rozumieć skutki, jakie niesie ze sobą zawieszenie postępowania karnego wszczętego w Hiszpanii.
- 111 W drugiej kolejności trzeba wskazać, że o ile Trybunał, jak przypomniano w pkt 70 niniejszego postanowienia, nie może przy rozpatrywaniu odwołania kwestionować oceny okoliczności faktycznych i dowodów dokonanej przez Sąd, o tyle nie można uznać, że trzy pierwsze części zarzutu drugiego mają na celu zakwestionowanie takiej oceny.
- 112 Po pierwsze, w pierwszej i trzeciej części tego zarzutu wnoszący odwołanie kwestionują zastosowanie przez wiceprezesa Sądu wymogu dotyczącego wystarczająco prawdopodobnego charakteru podnoszonej szkody jako kryterium pilnego charakteru sprawy. Należy uznać, że taka argumentacja, która nie podważa przecież okoliczności faktycznych ustalonych w zaskarżonym postanowieniu, dotyczy kwalifikacji prawnej tych okoliczności w świetle kryteriów regulujących stosowanie instytucji pilnego charakteru w ramach postępowań w przedmiocie środków tymczasowych [zob. analogicznie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 marca 2012 r., *Golnisch/Parlament*, C-569/11 P(R), niepublikowane, EU:C:2012:199, pkt 27].
- 113 Po drugie, druga część zarzutu drugiego ma na celu podważenie standardu dowodowego, który nałożono na wnoszących odwołanie przy wykazywaniu wystarczająco prawdopodobnego charakteru podnoszonej przez nich szkody. Tymczasem z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że podnoszone naruszenie zasad obowiązujących w odniesieniu do dowodów stanowi kwestię prawną, która jest dopuszczalna na etapie odwołania (wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., *Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 114 W trzeciej kolejności – z orzecznictwa przytoczonego w pkt 73 niniejszego postanowienia wynika, że strona nie może podnosić po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutów lub argumentów, których nie podniosła przed Sądem.
- 115 W związku z tym argumenty stron oparte na zatrzymaniu i pozostawieniu w areszcie C. Puigdemonta i Casamajó, które to wydarzenia miały miejsce na Sardynii, oraz na komunikatach sędziego śledczego Tribunal Supremo (sądu najwyższego), o których mowa w pkt 99 niniejszego postanowienia, należy odrzucić jako niedopuszczalne, ponieważ argumentów tych nie przedstawiono w pierwszej instancji.
- 116 Natomiast nie można uznać, że argumenty dotyczące istnienia wpisów w SIS II i konieczności uwzględnienia ryzyka, że wnoszący odwołanie zostaną zatrzymani w państwie członkowskim innym niż Królestwo Belgii, Królestwo Hiszpanii lub Republika Francuska, zostały przedstawione po raz pierwszy przed Trybunałem. We wniosku o zastosowanie środka tymczasowego wnoszący odwołanie wielokrotnie powoływali się na przewidywalne skutki wpisów w SIS II i dwukrotnie wspomnieli o ryzyku zatrzymania ich przez władze któregośkolwiek z państw członkowskich Unii. Ponadto realność tego ryzyka opisano szczegółowo w uwagach przedstawionych przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji w przedmiocie uwag interwenienta złożonych przez Królestwo Hiszpanii.
- 117 Trzy pierwsze części zarzutu drugiego należy zatem rozpoznać co do istoty.

- 118 Z pkt 46–57 zaskarżonego postanowienia wynika, że wiceprezes Sądu uznał, iż istnienie europejskich nakazów aresztowania wydanych wobec wnoszących odwołanie i wpisów w SIS II nie wystarcza, aby wykazać, że ich zatrzymanie było przewidywalne z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.
- 119 W szczególności, po zbadaniu środków przyjętych przez władze belgijskie w celu nadania dalszego biegu europejskim nakazom aresztowania wydanym przeciwko wnoszącym odwołanie i po stwierdzeniu, że wykonanie tych nakazów zawieszono, wiceprezes Sądu uznał w pkt 55 zaskarżonego postanowienia, że podniesiona przez wnoszących odwołanie okoliczność, iż Królestwo Hiszpanii nie usunęło wpisów w SIS II, nie mogła być dowodem na brak zawieszenia rozpatrywanego postępowania karnego.
- 120 Na podstawie, w szczególności, tych właśnie ustaleń wiceprezes Sądu orzekł w pkt 58 wspomnianego postanowienia, że nie wydaje się, aby szkodę podnoszoną przez wnoszących odwołanie można było uznać za pewną lub ustaloną z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa, a w związku z tym wnoszącym odwołanie nie udało się wykazać spełnienia przesłanki pilnego charakteru.
- 121 Jak zaś podnoszą wnoszący odwołanie, obecność w SIS II wpisów dotyczących osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania rodzi sama w sobie, co do zasady, obowiązek zatrzymania osób objętych takimi wpisami.
- 122 Z art. 31 ust. 1 decyzji 2007/533, dotyczącego wykonania czynności, o jakie zwrócono się w takim wpisie, w związku z art. 27 tej decyzji, wynika bowiem, że tego rodzaju wpis wraz z kopią europejskiego nakazu aresztowania, na którym został oparty, jest równoważny europejskiemu nakazowi aresztowania wydanemu zgodnie z decyzją ramową 2002/584, w przypadku gdy ma ona zastosowanie, i wywołuje takie same skutki.
- 123 Ponadto art. 24 ust. 1 decyzji 2007/533 przewiduje, że jeżeli państwo członkowskie uważa, że wpis dotyczący osoby poszukiwanej w celu aresztowania i wydania jest niezgodny z jego prawem krajowym, jego zobowiązaniami międzynarodowymi lub podstawowymi interesami narodowymi, państwo to może zażądać umieszczenia przy wpisie znacznika wskazującego, iż działanie, które należy podjąć na podstawie wpisu, nie będzie podjęte na terytorium tego państwa.
- 124 W przypadku gdy decyzja ramowa 2002/584 ma zastosowanie, taki znacznik może, zgodnie z art. 25 decyzji 2007/533, zostać umieszczony przy wpisie w SIS II tylko wtedy, gdy wykonujący nakaz organ sądowy odmówił wykonania europejskiego nakazu aresztowania, do którego odnosi się ów wpis, lub jeżeli właściwy organ sądowy zwrócił się o umieszczenie tego znacznika albo na podstawie ogólnej instrukcji albo w konkretnej sprawie, jeżeli jest oczywiste, że konieczna będzie odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania.
- 125 Ponadto z art. 30 decyzji 2007/533 wynika, że w przypadku gdy wpis dotyczący osób poszukiwanych w celu aresztowania i ekstradycji został wydany na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, prawodawca Unii przewidział, że zatrzymanie nie jest możliwe wyłącznie w przypadku, gdy zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. 24 i 25 tej decyzji przy wpisie umieszczono znacznik.

- 126 Sąd wniosek, że z wyjątkiem wykazania systematycznego braku skuteczności rzeczonyj decyzji lub umieszczenia znacznika przez każde z państw członkowskich, do których dana osoba może się udać, których to okoliczności nie stwierdzono w zaskarżonym postanowieniu, istnienie w SIS II wpisu dotyczącego osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania samo w sobie wiąże się z dużym prawdopodobieństwem aresztowania tej osoby.
- 127 Ponieważ, jak przypomniano w pkt 75 niniejszego postanowienia, w ramach postępowania w przedmiocie środka tymczasowego przesłanka dotycząca pilnego charakteru może zostać spełniona bez wykazania z całkowitą pewnością wystąpienia i nieuchronności podnoszonej szkody, wystąpienie podnoszonej szkody w wyniku zatrzymania osób objętych wpisem dotyczącym osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania należy zasadniczo w takiej sytuacji uznać za możliwe do przewidzenia z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.
- 128 Tym samym w tej sytuacji sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych nie może skutecznie wymagać od osób, których dotyczy ten wpis, by w celu wykazania przewidywalności ich zatrzymania dostarczyły dodatkowych dowodów.
- 129 W szczególności, wbrew temu, co orzekł wiceprezes Sądu w pkt 47 zaskarżonego postanowienia, od osób tych nie można oczekiwać, że wykażą one, iż krajowe organy wykonawcze zamierzały wywiązać się ze swoich obowiązków wynikających z prawa Unii.
- 130 Okoliczność, że organ sądowy państwa członkowskiego nie przystąpił w określonym czasie do wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko tym osobom, jak stwierdził wiceprezes Sądu w odniesieniu do wnoszących odwołanie w pkt 48–50 zaskarżonego postanowienia, również nie może powodować, że zatrzymanie tych samych osób jest niewystarczająco prawdopodobne.
- 131 Po pierwsze bowiem, w braku prawomocnego orzeczenia okoliczność ta nie pozwala w żaden sposób wykazać, że ów organ sądowy ostatecznie nie wykona swoich obowiązków wynikających z prawa Unii. Po drugie, rzeczona okoliczność nie daje żadnej wskazówki co do postawy, jaka zostanie przyjęta przez organy innych państw członkowskich, do których zainteresowane osoby mogą się udać.
- 132 Co się tyczy zawieszenia wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko wnoszącym odwołanie, do którego odsyłają pkt 51–56 zaskarżonego postanowienia, należy stwierdzić, że nie ma ono wpływu na przewidywalność zatrzymania wnoszących odwołanie na podstawie wpisów w SIS II, o ile nie zostaną one wycofane przez władze hiszpańskie.
- 133 Ponadto, zakładając, że ocenę dokonaną przez wiceprezesa Sądu w pkt 55 zaskarżonego postanowienia w przedmiocie istotności wpisów w SIS II należy rozumieć w ten sposób, że Królestwo Hiszpanii było zobowiązane wycofać te wpisy w następstwie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego w sprawie C-158/21, należy podkreślić, że w świetle przedmiotu postępowania w przedmiocie środka tymczasowego stopnia prawdopodobieństwa wystąpienia szkody nie można oceniać przez pryzmat założenia, że w przyszłości decyzje państwa członkowskiego, które obecnie obowiązują, zostaną wycofane.
- 134 W świetle wszystkich tych okoliczności okazuje się, że wiceprezes Sądu naruszył prawo przy kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, gdy orzekł w pkt 46 zaskarżonego postanowienia, że wnoszący odwołanie nie wykazali, iż ich zatrzymanie jest przewidywalne z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.

- 135 W konsekwencji trzy pierwsze części zarzutu drugiego należy uwzględnić.
- 136 Co się tyczy konsekwencji naruszeń popełnionych w pkt 45 i 46 zaskarżonego postanowienia, należy przypomnieć, że z pkt 41 tego postanowienia wynika, iż wnoszący odwołanie powołali się na szkodę, jaką może im wyrządzić pozbawienie wolności wynikające zarówno z zatrzymania, jak i z ich przekazania organom hiszpańskim.
- 137 Z powyższego wynika, że ocena wiceprezesa Sądu zawarta w pkt 58 tego postanowienia, zgodnie z którą wnoszący odwołanie nie zdołali wykazać spełnienia przesłanki pilnego charakteru, musi wypływać z oddalenia twierdzenia wnoszących odwołanie, że są oni narażeni na przewidywalne ryzyko zatrzymania, które może wyrządzić im poważną i nieodwracalną szkodę.
- 138 W związku z tym, wbrew temu, co twierdzi Parlament, ocena ta nie może opierać się w sposób wystarczający pod względem prawnym na stwierdzeniu wiceprezesa Sądu, zgodnie z którym ryzyka przekazania wnoszących odwołanie organom hiszpańskim nie wykazano z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.
- 139 W tych okolicznościach, zważywszy, że uzasadnienie zawarte w pkt 42 i 43 zaskarżonego postanowienia nie odnosi się do ryzyka, iż wnoszący odwołanie zostaną zatrzymani w innym państwie członkowskim niż Republika Francuska, należy stwierdzić, że naruszenia, którymi obarczone są pkt 45 i 46 tego postanowienia, pozbawiają ocenę dokonaną przez wiceprezesa Sądu w pkt 58 tego postanowienia wystarczającej podstawy.
- 140 W konsekwencji konieczne wydaje się ustalenie, czy zmiany uzasadnienia zaproponowane przez, odpowiednio, Parlament i Królestwo Hiszpanii mogą uzasadniać sentencję zaskarżonego postanowienia.

W przedmiocie wniosku Parlamentu o zmianę uzasadnienia

Argumentacja

- 141 Parlament, popierany przez Królestwo Hiszpanii, proponuje, aby w przypadku uwzględnienia zarzutów przedstawionych przez wnoszących odwołanie Trybunał zmienił uzasadnienie i orzekł, że szkoda związana z ryzykiem zatrzymania, na którą powołują się wnoszący odwołanie, nie stanowi szkody poważnej i nieodwracalnej.
- 142 Instytucja ta podnosi w tym względzie, że rozwiązanie zaproponowane przez wnoszących odwołanie naruszałoby wyjątkowy charakter środków tymczasowych, pozwalając na wykazywanie w sposób systematyczny, iż przesłanka pilnego charakteru jest spełniona w przypadku uchylenia immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego, który odmawia współpracy z organami krajowymi.
- 143 Ponadto ponieważ immunitet parlamentarny ma na celu uniknięcie wszelkich przeszkód w prawidłowym funkcjonowaniu Parlamentu, wnoszący odwołanie byli zobowiązani wykazać, że sporne decyzje mogły utrudniać wykonywanie jego zadań, a wszelkie przeszkody w wykonywaniu ich mandatu zakłócają prawidłowe funkcjonowanie Parlamentu. Tymczasem wnoszący odwołanie w żaden sposób nie wykazali, że środki przymusu, jakie państwo członkowskie może zastosować wobec członka Parlamentu, naruszają niezależność i prawidłowe funkcjonowanie tej instytucji.

- 144 Wnoszący odwołanie domagają się oddalenia przedstawionego przez Parlament wniosku o zmianę uzasadnienia.

Ocena

- 145 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału żądanie zmiany uzasadnienia jest dopuszczalne przy założeniu istnienia interesu prawnego, w tym sensie, iż w razie jego uwzględnienia przyniesie ono korzyść stronie, która je wniosła. Może to mieć miejsce w przypadku, gdy żądanie zmiany uzasadnienia stanowi odpowiedź na zarzut podniesiony przez stronę wnoszącą odwołanie (wyrok z dnia 24 lutego 2022 r., Bernis i in./SRB, C-364/20 P, niepublikowany, EU:C:2022:115, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 146 Jak przypomniano w pkt 75 niniejszego postanowienia, do strony żądającej zastosowania środka tymczasowego należy przedstawienie dowodu, że nie może ona oczekiwać zakończenia postępowania co do istoty sprawy bez poniesienia szkody mającej taki charakter.
- 147 W związku z tym chociaż wiceprezes Sądu błędnie uznał, że zatrzymanie wnoszących odwołanie nie było do przewidzenia z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa, ocenę, zgodnie z którą przesłanka pilnego charakteru nie została spełniona, należałoby jednak potwierdzić, gdyby zatrzymanie to nie mogło wyrządzić wnoszącym odwołanie poważnej i nieodwracalnej szkody.
- 148 Przedstawione przez Parlament żądanie zmiany uzasadnienia należy zatem uznać za dopuszczalne.
- 149 Jak słusznie zauważyła ta instytucja, immunitet posłów do Parlamentu jest przyznawany wyłącznie w interesie Unii. Mówiąc ściślej – immunitet ten ma na celu uniknięcie wszelkich przeszkód w prawidłowym funkcjonowaniu tej instytucji, a tym samym w wykonywaniu jej kompetencji. W konsekwencji poseł do Parlamentu Europejskiego, wobec którego wydano decyzję o uchyleniu immunitetu, może skutecznie powoływać się, w charakterze poważnej i nieodwracalnej szkody wyrządzonej mu bezpośrednio przez tę decyzję, nie tylko na naruszenie samego przysługującego mu prawa do swobodnego wykonywania mandatu, lecz również naruszenie prawidłowego funkcjonowania Parlamentu [zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 marca 2012 r., Golnisch/Parlament, C-569/11 P(R), niepublikowane, EU:C:2012:199, pkt 29].
- 150 Ryzyko wystąpienia poważnej i nieodwracalnej szkody można zatem uznać za nieistotne w sytuacji, w której uchylenie immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego następuje na wczesnym etapie postępowania karnego wszczętego przeciwko niemu, a jednocześnie nie wykazano, że aktualny lub przewidywany przebieg tego postępowania może rzeczywiście utrudniać wykonywanie zadań tego posła, takich jak udział w sesjach, podróże parlamentarne lub sporządzanie sprawozdań, oraz że wszelkie przeszkody w wykonywaniu jego mandatu stoją w sprzeczności z interesami związanymi z prawidłowym funkcjonowaniem Parlamentu [zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 marca 2012 r., Golnisch/Parlament, C-569/11 P(R), niepublikowane, EU:C:2012:199, pkt 30].
- 151 Rozwiązania tego nie można zastosować do sytuacji, w której postępowanie karne uzasadniające uchylenie immunitetu parlamentarnego doprowadziło już do wydania przeciwko zainteresowanym posłom do Parlamentu Europejskiego europejskich nakazów aresztowania i zamieszczenia wpisów dotyczących osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania.

- 152 Przyjęte w ten sposób środki mogą bowiem w razie uchylenia immunitetu parlamentarnego doprowadzić, na podstawie decyzji ramowej 2002/584 i decyzji 2007/533, do zatrzymania odnośnych członków Parlamentu Europejskiego i pozostawienia ich w areszcie, ewentualnie nawet przez kilka tygodni, do czasu przyjęcia decyzji o ich przekazaniu.
- 153 Takie pozbawienie wolności, które może ponadto powtarzać się wielokrotnie i mieć miejsce w kilku państwach członkowskich, może ograniczać możliwość prowadzenia przez zainteresowanych posłów do Parlamentu Europejskiego czynności związanych z wykonywaniem mandatu, takich jak uczestnictwo w podróżach parlamentarnych lub przemieszczanie się niezbędne do sporządzania sprawozdań, a tym samym naruszać prawidłowe funkcjonowanie Parlamentu. Mając na uwadze charakter działalności posła do Parlamentu Europejskiego i jego powołanie do prowadzenia tych czynności w całej Unii, istnienie takiej przeszkody w wykonywaniu mandatu posła do Parlamentu Europejskiego należy stwierdzić bez konieczności przedstawiania przez osobę, która się na nią powołuje, konkretnych dowodów dotyczących poszczególnych czynności, jakie musi ona podejmować w innych państwach członkowskich niż te, w których odbywają się posiedzenia parlamentarne.
- 154 Należy dodać, że ponieważ zainteresowani posłowie do Parlamentu Europejskiego – gdyby w takim przypadku nie zawieszono wykonania decyzji o uchyleniu ich immunitetu – do końca mandatu nie mogliby w pełni kontynuować wykonywania obowiązków posła, poniesiona w ten sposób szkoda byłaby nieodwracalna (zob. analogicznie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 31 lipca 2003 r., *Le Pen/Parlament*, C-208/03 P-R, EU:C:2003:424, pkt 102).
- 155 W związku z tym należy stwierdzić, że zatrzymanie członka Parlamentu i pozostawienie go w areszcie, ewentualnie nawet przez kilka tygodni, do czasu przyjęcia decyzji o jego przekazaniu, może spowodować poważną i nieodwracalną szkodę.
- 156 W świetle powyższego należy oddalić złożony przez Parlament wniosek o zmianę uzasadnienia.

W przedmiocie wniosku Królestwa Hiszpanii o zmianę uzasadnienia

Argumentacja

- 157 Królestwo Hiszpanii utrzymuje, że pkt 43 zaskarżonego postanowienia narusza prawo w odniesieniu do zakresu spornych decyzji, i proponuje w konsekwencji Trybunałowi dokonanie zmiany uzasadnienia poprzez usunięcie rzeczowego pkt 43.
- 158 Tytułem głównym państwo to zarzuca wiceprezesowi Sądu przekroczenie funkcji sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych poprzez przyjęcie wykładni spornych decyzji, która w istocie sprowadza się do orzeczenia w przedmiocie jednego z zarzutów podniesionych przez wnoszących odwołanie w skardze o stwierdzenie nieważności.
- 159 Tytułem ewentualnym Królestwo Hiszpanii podnosi, że sporne decyzje uchyliły immunitet wnoszących odwołanie w całości i że nie można uznać, iż mogą oni jeszcze powoływać się na rzekomy „immunitet podróźny”, który nie jest w żaden sposób przewidziany w protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Unii.

160 Ponadto Królestwo Hiszpanii uważa, że konieczna jest zmiana pkt 52 zdanie pierwsze zaskarżonego postanowienia, ponieważ zdanie to zawiera błędną wykładnię jego uwag interwenienta przedstawionych w pierwszej instancji.

161 Wnoszący odwołanie postulują oddalenie przedstawionego przez Królestwo Hiszpanii wniosku o zmianę uzasadnienia.

Ocena

162 Jak przypomniano w pkt 145 niniejszego postanowienia, wniosek o zmianę uzasadnienia jest dopuszczalny tylko wtedy, gdy może to przynieść korzyść stronie, która go złożyła.

163 W niniejszej sprawie wniosek o zmianę uzasadnienia przedstawiony przez Królestwo Hiszpanii ma na celu uchylenie pkt 43 zaskarżonego postanowienia i zmianę pkt 52 zdanie pierwsze tego postanowienia.

164 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w pkt 43 postanowienia wiceprezes Sądu orzekł w istocie, że sporne decyzje nie uchyliły immunitetu przyznanego w art. 9 akapit drugi protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii. Wywiódł on z tego, że wnoszący odwołanie nie mogą powoływać się na rzekome ryzyko zatrzymania podczas podróży w celu wzięcia udziału w sesji parlamentarnej w Strasburgu lub podróży powrotnej.

165 Ewentualna zmiana powyższego uzasadnienia przyjętego przez wiceprezesa Sądu nie może przynieść korzyści Królestwu Hiszpanii w ramach niniejszego postępowania.

166 Uznanie bowiem, jak sugeruje Królestwo Hiszpanii, że sporne decyzje uchyliły immunitet parlamentarny wnoszących odwołanie w całości, lub przynajmniej brak wykluczenia, że mogą one wywoływać taki skutek, prowadziłoby do stwierdzenia, że zatrzymanie wnoszących odwołanie jest również prawdopodobne na terytorium Republiki Francuskiej, a szkoda, na którą wnoszący odwołanie się powołują, jest jeszcze bardziej poważna z uwagi na fakt, że sporne decyzje mogą stanowić przeszkodę w ich uczestnictwie w sesjach parlamentarnych.

167 Natomiast zmiana uzasadnienia zaproponowana przez Królestwo Hiszpanii nie może usunąć naruszeń popełnionych przez Sąd w pkt 44 i 45 zaskarżonego postanowienia.

168 W drugiej kolejności, odnośnie do zmiany uzasadnienia zawartego w pkt 52 zdanie pierwsze zaskarżonego postanowienia, należy stwierdzić, że zmiana taka również nie może przynieść korzyści Królestwu Hiszpanii.

169 Pozwoliłaby ona bowiem jedynie na skorygowanie naruszenia popełnionego przez wiceprezesa Sądu przy wykładni pism Królestwa Hiszpanii, lecz nie miałyby wpływu ani na ustalenia faktyczne dokonane w zaskarżonym postanowieniu, ani na ich kwalifikację.

170 Wynika stąd, że przedstawione przez Królestwo Hiszpanii żądanie zmiany uzasadnienia należy odrzucić jako niedopuszczalne, a tym samym uchylić zaskarżone postanowienie w całości, bez konieczności badania części czwartej i piątej zarzutu drugiego.

W przedmiocie odwołania wzajemnego

- 171 Ponieważ zaskarżone postanowienie zostaje uchylone w całości, odwołanie wzajemne staje się bezprzedmiotowe i nie ma potrzeby orzekania w jego przedmiocie (zob. analogicznie wyrok z dnia 25 stycznia 2022 r., Komisja/European Food i in., C-638/19 P, EU:C:2022:50, pkt 148 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie złożonego przed Sądem wniosku o zastosowanie środków tymczasowych

- 172 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jeżeli Trybunał uchyla orzeczenie Sądu, może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd. Przepis ten ma również zastosowanie do odwołań wnoszonych zgodnie z art. 57 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [zob. podobnie postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 10 września 2020 r., Rada/Sharpston, C-424/20 P(R), niepublikowane, EU:C:2020:705, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 173 W niniejszej sprawie Trybunał posiada niezbędne dane, by wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych złożonego przez wnoszących odwołanie.
- 174 Skoro bowiem strony mogły w toku postępowania w pierwszej instancji zająć pełne stanowisko w przedmiocie trzech przesłanek, od których uzależnione jest zastosowanie środków tymczasowych, okoliczność, że wiceprezes Sądu zbadał tylko jedną z tych przesłanek, nie uniemożliwia Trybunałowi wydania ostatecznego orzeczenia w przedmiocie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych.
- 175 W tym celu należy przypomnieć, że art. 156 § 4 regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że we wnioskach o zastosowanie środka tymczasowego należy określić przedmiot sporu, wskazać okoliczności świadczące o pilnym charakterze sprawy, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność przyznania żądanego środka tymczasowego. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem Trybunału sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego może zatem zawiesić wykonanie aktu i zastosować inne środki tymczasowe, jeśli z faktycznego i prawnego punktu widzenia uprawdopodobniono konieczność zastosowania takich środków (*fumus boni iuris*) i wykazano ich pilny charakter, w tym znaczeniu, że ich ustanowienie i wywoływanie przez nie skutków przed wydaniem orzeczenia co do istoty skargi jest niezbędne w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów strony, która o nie wnosi. Przesłanki te mają charakter kumulatywny, co oznacza, że wnioski o zastosowanie środków tymczasowych winny zostać oddalone, jeśli którakolwiek z nich nie została spełniona. Sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych dokonuje także w razie potrzeby wyważenia wchodzących w grę interesów [postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 16 lipca 2021 r., Symrise/ECHA, C-282/21 P(R), niepublikowane, EU:C:2021:631, pkt 26].

W przedmiocie dopuszczalności skargi w postępowaniu głównym

Argumentacja

- 176 Parlament wyraża „poważne wątpliwości” co do dopuszczalności skargi w postępowaniu głównym. Po pierwsze, w przypadku każdego z trzech wnoszących odwołanie dopuszczalne jest tylko żądanie stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej danej osoby, a nie decyzji dotyczących pozostałych wnoszących odwołanie. Po drugie, wnoszący odwołanie nie wyjaśnili, w jakim zakresie każdy z podniesionych przez nich zarzutów ma zastosowanie do każdej ze spornych decyzji.

Ocena

- 177 Należy przypomnieć, że dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym co do zasady nie powinna być badana w ramach postępowania w przedmiocie środka tymczasowego, gdyż w przeciwnym razie doszłoby do przesądzenia o rozstrzygnięciu sprawy co do istoty. Jednakże jeżeli podnoszona jest oczywista niedopuszczalność skargi, do sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych należy wykazanie, że na pierwszy rzut oka skarga zawiera elementy pozwalające na stwierdzenie z pewnym prawdopodobieństwem jej dopuszczalności (zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 czerwca 2003 r., Belgia i Forum 187/Komisja, C-182/03 R i C-217/03 R, EU:C:2003:385, pkt 98).
- 178 W niniejszej sprawie Parlament ograniczył się do wskazania „poważnych wątpliwości” co do dopuszczalności skargi w postępowaniu głównym, związanych w istocie z faktem, że żaden z wnoszących odwołanie nie ma legitymacji procesowej do zaskarżenia decyzji dotyczących pozostałych wnoszących odwołanie, a także ze sposobem przedstawienia niektórych zarzutów skargi o stwierdzenie nieważności.
- 179 Wydaje się zatem, że Parlament nie twierdził, iż skarga w postępowaniu głównym jest oczywiście niedopuszczalna, ani nie przedstawił również dowodów pozwalających uznać – w ramach pobieżnego badania dopuszczalności tej skargi, należącego do zadań z urzędu sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych – że skarga ta jest prawdopodobnie niedopuszczalna w całości.
- 180 Wynika z tego, że wniosku o zastosowanie środków tymczasowych nie można oddalić ze względu na niedopuszczalność skargi w postępowaniu głównym.

W przedmiocie fumus boni iuris

Argumentacja

- 181 W celu wykazania fumus boni iuris wnoszący odwołanie powołują się na osiem zarzutów przedstawionych na poparcie skargi w postępowaniu głównym.
- 182 W argumentacji dotyczącej trzeciego z tych zarzutów, którą należy zbadać w pierwszym etapie, wnoszący odwołanie utrzymują w szczególności, że w postępowaniu w sprawie wydania spornych decyzji naruszono zasadę bezstronności wynikającą z art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z jej art. 39 ust. 2.

- 183 Punkt 8 komunikatu do członków Komisji Prawnej Parlamentu z dnia 19 listopada 2019 r. ustanawiającego zasady mające zastosowanie do wniosków o uchylenie immunitetu przewiduje, że funkcja sprawozdawcy podlega równej rotacji pomiędzy grupami politycznymi, przy czym wyklucza, by osoba sprawująca tę funkcję mogła należeć do tej samej grupy politycznej lub zostać wybrana w tym samym państwie członkowskim co poseł, którego immunitet jest rozpatrywany.
- 184 Sprawozdawca spornych decyzji był członkiem tej samej grupy politycznej co partia polityczna VOX, która wykonuje *actio popularis* w postępowaniach karnych prowadzonych przeciwko wnoszącym odwołanie. Przewodniczył również spotkaniu tej partii politycznej, w trakcie którego opowiedział się za sloganem „Puigdemont do więzienia”.
- 185 Ponadto przewodniczący komisji JURI i jego partia polityczna wykazali się daleko idącą wrogością wobec wnoszących odwołanie i realizowali strategię mającą na celu uniemożliwienie im zasiadania w Parlamencie po wygranych przez nich wyborach.
- 186 Parlament utrzymuje, że postępowanie dotyczące uchylenia immunitetu posła tej instytucji ma charakter polityczny, a zatem nie może podlegać tym samym zasadom co postępowanie dyscyplinarne lub sądowe. W konsekwencji okoliczność, że sprawozdawca i przewodniczący komisji JURI należą do grupy politycznej innej niż grupa danego posła, nie stanowi sama w sobie naruszenia zasady bezstronności.
- 187 Z tych samych powodów okoliczność, że sprawozdawca i przewodniczący komisji JURI mieli składać deklaracje polityczne odbiegające od programu politycznego wnoszących odwołanie, jest pozbawiona znaczenia. Ponadto twierdzenia tych ostatnich w tej kwestii nie są poparte namacalnymi dowodami.

Ocena

- 188 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że przesłanka dotycząca *fumus boni iuris* jest spełniona wówczas, gdy co najmniej jeden z zarzutów podniesionych przez stronę wnoszącą o zastosowanie środków tymczasowych w uzasadnieniu skargi wydaje się *prima facie* niepozbawiony poważnej podstawy. Jest tak szczególnie w przypadku, gdy jeden z tych zarzutów dotyczy istnienia złożonych kwestii prawnych, których rozwiązanie nie nasuwa się od razu i wymaga tym samym przeprowadzenia dogłębnej oceny, która nie może być dokonywana przez sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych, lecz powinna stanowić przedmiot postępowania co do istoty sprawy, lub jeżeli dyskusja pomiędzy stronami wskazuje na istnienie poważnej kontrowersji prawnej, której rozstrzygnięcie nie jest oczywiste (postanowienie z dnia 17 grudnia 2018 r., Komisja/Polska, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, pkt 30).
- 189 Strony spierają się, w pierwszej kolejności, co do samej możliwości zastosowania zasady bezstronności wobec sprawozdawcy i przewodniczącego komisji JURI w ramach postępowania dotyczącego wniosku o uchylenie immunitetu członka Parlamentu.
- 190 W tym względzie należy zauważyć, że tego zagadnienia prawnego Trybunał jeszcze nie rozstrzygnął.
- 191 Ponadto w świetle wybitnie politycznego charakteru postępowań parlamentarnych zastosowanie do takiego postępowania wszystkich wymogów proceduralnych regulujących w sposób ogólny postępowania administracyjne nie jest na pierwszy rzut oka oczywiste.

- 192 Niemniej jednak skoro decyzja o uchyleniu immunitetu członka Parlamentu pozbawia go zasadniczego elementu statusu posła do Parlamentu Europejskiego, z którego członkowie tej instytucji korzystają w równy sposób przez cały czas trwania sesji danej kadencji (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, pkt 78), postępowanie mogące prowadzić do wydania takiej decyzji musi zapewniać zainteresowanemu posłowi europejskiemu wystarczające gwarancje indywidualne.
- 193 Ponadto art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych stanowi, że każdy ma prawo do bezstronnego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, niezależnie od tego, jakie są to instytucje, ani od rodzaju postępowania, w ramach którego sprawa ta jest rozpatrywana.
- 194 O ile zastosowanie tego przepisu do postępowania dotyczącego wakatu poselskiego w Parlamencie z powodu utraty mandatu przez członka tej instytucji zostało wprawdzie wykluczone, o tyle rozwiązanie to opierało się nie na politycznym charakterze tego postępowania, lecz na całkowitym braku zakresu uznania, jakim Parlament mógłby dysponować w ramach tego postępowania [postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 8 października 2020 r., Junqueras i Vies/Parlament, C-201/20 P(R), niepublikowane, EU:C:2020:818, pkt 93, 94].
- 195 Tymczasem ze względu na to, że ani protokoły w sprawie przywilejów i immunitetów Unii, ani regulamin Parlamentu nie określają dokładnie przypadków, w jakich należy uchylić immunitet posła tej instytucji, Parlament przy rozpatrywaniu wniosku o uchylenie immunitetu jednego ze swoich posłów dysponuje a priori szerokim zakresem uznania.
- 196 Zasada wyrażona w pkt 8 komunikatu dla członków Komisji Prawnej Parlamentu, wspomniana w pkt 183 niniejszego postanowienia, zgodnie z którą sprawozdawca nie powinien należeć do tej samej grupy politycznej ani zostać wybrany w tym samym państwie członkowskim co poseł, którego immunitet jest rozpatrywany, zdaje się zresztą potwierdzać, że praktyka Parlamentu ma na celu zagwarantowanie co najmniej pewnego stopnia bezstronności sprawozdawcy.
- 197 W świetle tych okoliczności należy stwierdzić, że możliwość zastosowania zasady bezstronności wobec sprawozdawcy i przewodniczącego komisji JURI w ramach postępowania dotyczącego wniosku o uchylenie immunitetu członka Parlamentu stanowi kwestię będącą przedmiotem istotnego sporu prawnego, którego rozstrzygnięcie nie nasuwa się w sposób oczywisty.
- 198 W drugiej kolejności, przy założeniu, że możliwość ta zostałaby wykazana, badanie zarzutu trzeciego skargi w postępowaniu głównym pociągałoby za sobą konieczność ustalenia, czy dowody przedstawione przez wnoszących odwołanie są wystarczające do wykazania naruszenia zasady bezstronności.
- 199 Zgodnie z tą zasadą owe instytucje, organy i jednostki organizacyjne muszą zastosować się do dwóch elementów składowych wymogu bezstronności, którymi są, po pierwsze, bezstronność subiektywna, na mocy której żaden z członków zainteresowanej instytucji nie może okazywać stronniczości lub osobistych uprzedzeń, oraz po drugie, bezstronność obiektywna, zgodnie z którą instytucja ta musi zapewnić wystarczające gwarancje, aby wykluczyć wszelkie uzasadnione wątpliwości co do ewentualnych uprzedzeń (zob. podobnie wyrok z dnia 25 lutego 2021 r., Dalli/Komisja, C-615/19 P, EU:C:2021:133, pkt 112 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 200 W niniejszej sprawie zachowania sprawozdawcy i przewodniczącego komisji JURI, na które powołują się wnoszący odwołanie, mogą na pierwszy rzut oka wskazywać na stronnictwo lub osobiste uprzedzenie wobec nich.
- 201 Niemniej jednak dokonanie oceny, czy wykazano, że rzeczywiście doszło do tych zachowań, będzie należało do sądu rozpatrującego sprawę co do istoty, ponieważ Parlament utrzymuje, że dokumenty przedstawione przez wnoszących odwołanie tego nie dowodzą, chociaż nie zaprzecza przy tym, że wspomniane zachowanie miało miejsce.
- 202 Ponadto bezsporne jest, że partia polityczna VOX znajduje się w bardzo szczególnej sytuacji, ponieważ odgrywa bezpośrednią rolę w postępowaniu karnym wszczętym przeciwko wnoszącym odwołanie i z tego tytułu uczestniczy bezpośrednio w postępowaniu prejudycjalnym w sprawie C-158/21.
- 203 Podobnie, jak wskazano w załącznikach do wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, z postanowienia z dnia 19 listopada 2020 r., Buxadé Villalba i in./Parlament (T-32/20, niepublikowanego, EU:T:2020:552) wynika, że członkowie Parlamentu należący do tej partii wnieśli do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności odnotowania przez Parlament wyboru dwóch wnoszących odwołanie jako posłów do Parlamentu Europejskiego.
- 204 W tych okolicznościach, w następstwie pobieżnego badania przeprowadzanego przez sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych, nie można wykluczyć, że przynależność sprawozdawcy do grupy politycznej, do której należą posłowie do Parlamentu Europejskiego z partii politycznej VOX, może budzić uzasadnione wątpliwości co do ewentualnego ustnienia uprzedzenia na niekorzyść wnoszących odwołanie.
- 205 W konsekwencji, bez wypowiedzania się na tym etapie w przedmiocie zasadności zarzutu trzeciego, co należy wyłącznie do sądu orzekającego co do istoty sprawy, wydaje się, że zarzutu tego nie można uznać za pozbawiony poważnego charakteru.
- 206 Zważywszy, że zarzut ten, gdyby sąd rozpatrujący sprawę co do istoty go uwzględnił, może spowodować stwierdzenie nieważności spornych decyzji, należy uznać, że przesłanka dotycząca *fumus boni iuris* została spełniona.

W przedmiocie pilnego charakteru

Argumentacja

- 207 W celu dowiedzenia spełnienia przesłanki pilnego charakteru wnoszący odwołanie podnoszą, że ich prawdopodobne zatrzymanie, a po nim ewentualne przekazanie władzom hiszpańskim wyrządziłoby im poważną i nieodwracalną szkodę, naruszając przysługujące im prawo do wykonywania funkcji posła do Parlamentu Europejskiego.
- 208 Połączenie spornych decyzji z jednej strony z wydanymi wobec wnoszących odwołanie europejskimi nakazami aresztowania oraz wpisami w SIS II z drugiej strony naraża wnoszących odwołanie na duże ryzyko zatrzymania i przekazania organom hiszpańskim ze względu na obowiązki nałożone przez te europejskie nakazy aresztowania i wpisy na organy wszystkich

państw członkowskich. Ryzyko to może wystąpić podczas podróży do Strasburga w celu wzięcia udziału w sesjach parlamentarnych, ale również podczas licznych czynności, które wnoszący odwołanie, jako posłowie do Parlamentu Europejskiego, będą wykonywać w całej Unii.

- 209 O ile C. Puigdemont i Casamajó w przeszłości mógł podróżować do wielu państw członkowskich bez zatrzymania, o tyle sytuacja ta wynika z faktu, że w okresie między październikiem 2017 r. a wyborem do Parlamentu Europejskiego nie był objęty europejskim nakazem aresztowania. W podróż do państwa członkowskiego innego niż Królestwo Belgii udał się dopiero w marcu 2018 r., gdy był już objęty europejskim nakazem aresztowania, co wyjaśnia zatrzymanie go wówczas przez organy niemieckie.
- 210 Należy ponadto oddalić podniesiony przez Królestwo Hiszpanii argument, zgodnie z którym wykonanie europejskich nakazów aresztowania zostało zawieszona z powodu złożenia przez Tribunal Supremo (sąd najwyższy) wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału. Takie zawieszenie nie wynika bowiem z orzecznictwa Trybunału, przy czym władze hiszpańskie postanowiły utrzymać wpisy w SIS II, wykazując w ten sposób, że nadal zamierzają uzyskać wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych wobec wnoszących odwołanie.
- 211 Wnoszący odwołanie uważają wreszcie, że ewentualne stwierdzenie nieważności spornych decyzji nastąpi zbyt późno, aby uchronić ich przed ryzykiem, na które się powołują, a zatem nie wystarczy do tego, aby umożliwić im wykonywanie mandatu posła do Parlamentu Europejskiego.
- 212 Parlament Europejski podnosi w pierwszej kolejności, że sporne decyzje nie stanowią decydującej przyczyny szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie. Wynika ona z decyzji wydanych przez władze hiszpańskie, a sporne decyzje wyłączają jedną z przeszkód proceduralnych w wykonywaniu tych decyzji.
- 213 W drugiej kolejności Parlament utrzymuje, że sytuacja w Belgii ma szczególne znaczenie, ponieważ, po pierwsze, wydaje się, że przynajmniej dwie osoby spośród wnoszących odwołanie mają tam miejsce zamieszkania, a po drugie, posłowie do Parlamentu Europejskiego pracują częściowo w tym właśnie państwie. Belgijskie organy sądowe stale odmawiały zaś definitywnego wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko wnoszącym odwołanie, nawet zanim przysługiwał im immunitet parlamentarny, i innym osobom poszukiwanym za czyny powiązane. Przed wydaniem orzeczenia Trybunału w sprawie C-158/21 zmiana stanowiska tych organów sądowych jest bardzo mało prawdopodobna.
- 214 W trzeciej kolejności – wnoszący odwołanie nie wykazali, że rzeczywiście mogą zostać zatrzymani i przekazani władzom hiszpańskim – zważywszy, że sporne decyzje są pozbawione skutków w Hiszpanii – przez państwa członkowskie inne niż Królestwo Belgii, chociaż regularnie podróżują po Unii. Nie został również dowiedziony związek między ewentualnym przemieszczaniem się do państw członkowskich innych niż Królestwo Belgii a obowiązkami posła do Parlamentu Europejskiego pełnionymi przez wnoszących odwołanie. W szczególności ze względu na to, że nie uchylono im immunitetu przewidzianego w art. 9 akapit drugi protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii, mogą oni swobodnie udawać się do Strasburga w celu wzięcia udziału w sesjach parlamentarnych.
- 215 W czwartej kolejności – prawidłowy przebieg postępowania sądowego w państwie członkowskim nie może w żadnym razie stanowić rodzaju poważnej i nieodwracalnej szkody.

- 216 Królestwo Hiszpanii podnosi, że sporne decyzje nie stanowią decydującej przyczyny szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie. Ponadto skoro wnoszący odwołanie zamieszkują w Belgii i w celu wykonywania mandatu muszą udawać się do Brukseli (Belgia) i do Strasburga, nie wydaje się, aby ewentualne aresztowanie w Hiszpanii mogło utrudnić wykonywanie przez nich mandatu pośła europejskiego.
- 217 Ponadto zdaje się, że żadne państwo członkowskie nie wszczęło jakiegokolwiek postępowania w celu wykonania europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko wnoszącym odwołanie. Tak długo, jak długo toczy się postępowanie prejudycjalne w sprawie C-158/21, jest wysoce nieprawdopodobne, by jakieś państwo członkowskie wykonało odnośne europejskie nakazy aresztowania. Złożenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE skutkowało bowiem zawieszeniem postępowania krajowego, w tym postępowania mającego na celu wydanie orzeczenia w przedmiocie rzeczonych europejskich nakazów aresztowania.

Ocena

- 218 Jak przypomniano w pkt 75 niniejszego postanowienia, pilny charakter należy oceniać pod względem konieczności orzeczenia tymczasowego mającego na celu zapobieżenie wystąpieniu poważnej i nieodwracalnej szkody dla strony, która domaga się tymczasowej ochrony. Do strony tej należy przedstawienie dowodu, że nie może ona oczekiwać zakończenia postępowania co do istoty sprawy bez poniesienia szkody mającej taki charakter. O ile prawdą jest, że do celów ustalenia możliwości zaistnienia poważnej i nieodwracalnej szkody nie ma konieczności wymagania wykazania, że szkoda nastąpi z całą pewnością, lecz wystarczy, że jest ona w wystarczającym stopniu prawdopodobna, o tyle jednak strona wnioskująca o ustanowienie środka tymczasowego pozostaje zobowiązana do udowodnienia okoliczności, na jakich opiera się niebezpieczeństwo zaistnienia takiej szkody.
- 219 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że każdy z wnoszących odwołanie jest obiektem europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez hiszpańskie organy sądowe i że są oni objęci wpisami dotyczącymi osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania.
- 220 Z pkt 88–92 niniejszego postanowienia wynika, że wydanie europejskiego nakazu aresztowania przez organ sądowy państwa członkowskiego zobowiązuje inne państwa członkowskie, w szczególności, do zatrzymania osoby, której dotyczy nakaz, i do orzeczenia o pozostawieniu jej w areszcie do czasu wydania rozstrzygnięcia w sprawie przekazania.
- 221 Podobnie z pkt 121–125 niniejszego postanowienia wynika, że istnienie w SIS II wpisu dotyczącego osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania rodzi samo w sobie, co do zasady, obowiązek zatrzymania osób objętych takimi wpisami, chyba że przy dotyczącym ich wpisie zostanie umieszczony znacznik.
- 222 Ponadto europejski nakaz aresztowania wiąże się nie tylko z obowiązkiem zatrzymania osoby, której dotyczy nakaz, ale również z obowiązkiem przekazania tej osoby wydającemu nakaz organowi sądowemu.
- 223 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika zatem, że decyzja ramowa 2002/584 służy, dzięki ustanowieniu prostszeo i wydajnego systemu przekazywania osób skazanych lub podejrzanych o naruszenie przepisów ustawy karnej, ułatwieniu i przyspieszeniu współpracy wymiarów sprawiedliwości, przyczyniając się w ten sposób do realizacji wyznaczonego Unii celu, jakim jest

ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w oparciu o wysoki stopień zaufania, jakie powinno istnieć między państwami członkowskimi [wyrok z dnia 29 kwietnia 2021 r., X (Europejski nakaz aresztowania – Ne bis in idem) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo)].

- 224 W obszarze regulowanym decyzją ramową 2002/584 zasada wzajemnego uznawania, stanowiąca – jak wynika zwłaszcza z jej motywu 6 – kamień węgielny współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, znajduje swój wyraz w art. 1 ust. 2 decyzji ramowej, wprowadzającym regułę, zgodnie z którą państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami rzeczony decyzji ramowej [wyrok z dnia 29 kwietnia 2021 r., X (Europejski nakaz aresztowania – Ne bis in idem) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo)].
- 225 Wynika stąd, że co do zasady wykonujące nakaz organy sądowe mogą odmówić wykonania takiego nakazu wyłącznie z enumeratywnie wyliczonych powodów odmowy wykonania, przewidzianych w decyzji ramowej 2002/584, a wykonanie europejskiego nakazu aresztowania można uzależnić wyłącznie od jednego z warunków ściśle określonych w art. 5 tej decyzji ramowej. W konsekwencji wykonanie europejskiego nakazu aresztowania stanowi zasadę, zaś odmowa wykonania wyjątek, który jako taki winien być interpretowany ściśle [wyrok z dnia 17 grudnia 2020 r., Openbaar Ministerie (Niezależność wydającego nakaz organu sądowego), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 226 Ani Parlament, ani Królestwo Hiszpanii nie twierdzą przy tym, że wykonania rozpatrywanych europejskich nakazów aresztowania należy odmówić zgodnie z podstawami odmowy wykonania wymienionymi w decyzji ramowej 2002/584 ani że wpisy w SIS II zostały opatrzone znacznikami.
- 227 Nie podniesiono również ani tym bardziej nie wykazano, że decyzja ramowa 2002/584 i decyzja 2007/533, ogólnie rzecz biorąc, nie są stosowane przez państwa członkowskie.
- 228 Chociaż Parlament podnosi, że państwa członkowskie wykazują się oczywistą niechęcią do nadania dalszego biegu europejskim nakazom aresztowania wydanym przeciwko wnoszącym odwołanie, i wskazuje w tym względzie na okoliczności, iż C. Puigdemont i Casamajó udał się do szeregu państw członkowskich, gdzie nie został zatrzymany, mimo że nie przysługiwał mu immunitet parlamentarny, należy stwierdzić, że twierdzenie to nie jest poparte żadnym dowodem i zostało formalnie zakwestionowane przez wnoszących odwołanie.
- 229 Podobnie okoliczność, że władze belgijskie nie przekazały wnoszących odwołanie władzom hiszpańskim, nie pozwala wykluczyć, z powodów wskazanych w pkt 131 niniejszego postanowienia, wysokiego prawdopodobieństwa ich zatrzymania.
- 230 Należy również oddalić podniesiony przez Królestwo Hiszpanii argument, zgodnie z którym zawieszenie wykonania wydanych wobec wnoszących odwołanie europejskich nakazów aresztowania, które miałyby wynikać ze złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-158/21, powoduje, że podnoszona przez nich szkoda nie może powstać.
- 231 Z art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że sąd krajowy, który kieruje do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, zawiesza postępowanie główne.

- 232 Niemniej jednak z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-158/21 wynika, że wniosek ten ma na celu ustalenie, czy europejskie nakazy aresztowania wydane przez Tribunal Supremo (sąd najwyższy) przeciwko kilku osobom, których dotyczą te nakazy, a wśród których znajdują się wnoszący odwołanie, należy utrzymać w mocy, czy wycofać, a co się tyczy konkretnie wnoszących odwołanie – chodzi o określenie informacji uzupełniających, które należy przekazać wykonującym nakaz organom sądowym w celu ułatwienia przekazania wnoszących odwołanie.
- 233 Z powyższego wynika, że postanowienie o zawieszeniu postępowania głównego w sprawie C-158/21 oznacza, że Tribunal Supremo (sąd najwyższy) nie zamierza przed udzieleniem odpowiedzi Trybunału na zadane pytania prejudycjalne orzec w przedmiocie utrzymania lub wycofania europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko wnoszącym odwołanie.
- 234 Natomiast w braku formalnego orzeczenia Tribunal Supremo (sądu najwyższego) w tym względzie nie można uznać, że zamierza on zakwestionować wydane już europejskie nakazy aresztowania lub zawiesić ich wykonanie. Takie zawieszenie, którego zresztą w decyzji ramowej 2002/584 nie przewidziano, nie może nastąpić bezpośrednio na podstawie art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który w żaden sposób nie stanowi, że wykonanie środków przyjętych przez sąd odsyłający w postępowaniu głównym przed wydaniem orzeczenia w trybie prejudycjalnym winno być w sposób konieczny zawieszane do czasu wydania tego orzeczenia.
- 235 Należy zatem stwierdzić, że wnoszący odwołanie wykazali w sposób wymagany prawem przewidywalność i wystarczający stopień prawdopodobieństwa ich zatrzymania i przekazania organom hiszpańskim, jeśli wykonanie spornych decyzji nie zostanie zawieszona.
- 236 Z rozważań zawartych w pkt 149–155 niniejszego postanowienia wynika zaś, że ewentualne zatrzymanie wnoszących odwołanie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania lub wpisu dotyczącego osób poszukiwanych w celu aresztowania i wydania mogłoby wyrządzić im poważną i nieodwracalną szkodę. To samo dotyczy a fortiori przekazania wnoszących odwołanie organom hiszpańskim, które mogłoby prowadzić do trwałego pozbawienia wolności.
- 237 Trzeba jeszcze dodać, że należy oddalić argument podniesiony przez Parlament i Królestwo Hiszpanii, zgodnie z którym przesłanka pilnego charakteru nie została spełniona ze względu na to, że sporne decyzje nie stanowią decydującej przyczyny szkody, jaką mogą ponieść wnoszący odwołanie.
- 238 Prawdą jest, że w przypadku złożenia wniosku o zawieszenie wykonania aktu zastosowanie wnioskowanych środków tymczasowych jest uzasadnione tylko wtedy, jeśli dany akt stanowi decydującą przyczynę podniesionej poważnej i nieodwracalnej szkody [postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 17 grudnia 2020 r., *Anglo Austrian AAB i Belegging-Maatschappij „Far-East”/EBC*, C-114/20 P(R), niepublikowane, EU:C:2020:1059, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 239 Z orzecznictwa tego wynika, że nie można orzec zawieszenia wykonania aktu, jeżeli szkoda ma zasadniczo swoje źródło w czynnikach niezależnych od tego aktu, a nie wykazano też jego decydującego wkładu w realizację tej szkody. W takim przypadku nie można bowiem uznać, że zawieszenie wykonania umożliwi uniknięcie wyrządzenia stronie, która o nie wnosi, poważnej i nieodwracalnej szkody.

- 240 W niniejszej sprawie immunitet parlamentarny przysługujący wnoszącym odwołanie przed wydaniem spornych decyzji stanowił przeszkodę w ich zatrzymaniu i przekazaniu na podstawie wydanych wobec nich europejskich nakazów aresztowania i wpisów w SIS II. Wynika z tego, że sporne decyzje stanowią niezbędny warunek wystąpienia szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie, której wystąpienia można by uniknąć w przypadku zawieszenia wykonania tych decyzji.
- 241 W konsekwencji należy stwierdzić, że wnoszący odwołanie wykazali, iż przesłanka pilnego charakteru została spełniona.

W przedmiocie wyważenia interesów

Argumentacja

- 242 Wnoszący odwołanie podnoszą, że w interesie ogólnym leży, po pierwsze, aby skład Parlamentu odzwierciedlał swobodny wybór dokonany przez obywateli Unii w odniesieniu do osób, które mają ich reprezentować, a po drugie, aby jego członkowie mogli wykonywać swoje obowiązki przez cały czas trwania ich mandatu. Wynika z tego, że interes ogólny i interes wnoszących odwołanie, związany w szczególności z ich wolnością osobistą i swobodą przemieszczania się, są zbieżne.
- 243 Ponadto stwierdzenie nieważności spornych decyzji nie pozwoliłoby na odwrócenie sytuacji wynikającej z ich zastosowania, ponieważ w przypadku przekazania wnoszących odwołanie hiszpańskim organom nie byłiby oni już chronieni immunitetem przewidzianym w art. 9 akapit pierwszy lit. b) protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii.
- 244 Co więcej, jedynym skutkiem przyznania żądanego środka tymczasowego jest opóźnienie dalszego wykonywania europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko wnoszącym odwołanie, które zostało już odroczone ze względu na dwukrotne wycofanie wcześniej wydanych przeciwko nim europejskich nakazów aresztowania i długi okres, który upłynął do czasu wydania nowych europejskich nakazów aresztowania.
- 245 Parlament utrzymuje, że immunitety parlamentarne nie mają na celu opóźnienia krajowych postępowań sądowych ani zapewnienia posłom do Parlamentu Europejskiego środka pozwalającego na uniknięcie wymiaru sprawiedliwości, lecz zagwarantowanie niezależności Parlamentu.
- 246 Zgodnie z art. 4 ust. 2 i 3 TUE należy wziąć pod uwagę również interesy konstytucyjne Królestwa Hiszpanii. Ponieważ Parlament jednoznacznie opowiedział się za uchycieniem immunitetu wnoszących odwołanie, postępowanie karne wszczęte w tym państwie członkowskim nie ma wpływu na prawa instytucjonalne Parlamentu.
- 247 Królestwo Hiszpanii podnosi, że przyznanie żądanego środka tymczasowego podważyłoby równowagę interesów ustanowioną w wyroku z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115). Z pkt 91–94 tego wyroku wynika bowiem, że właściwy sąd krajowy może postanowić o utrzymaniu już przyjętych środków zabezpieczających i żądać uchycienia immunitetu odnośnych posłów do Parlamentu Europejskiego. W tym kontekście, po uchwaleniu przez Parlament uchycenia tego immunitetu, zawieszenie wykonania jego decyzji pociągałoby za

sobą nadmierne poświęcenie interesu wymiaru sprawiedliwości i poszanowania państwa prawnego w odniesieniu do czynów bezsprzecznie poprzedzających wybór wnoszących odwołanie do Parlamentu i niemających z nim związku.

Ocena

- 248 Uznaje się, że w większości postępowań w przedmiocie środków tymczasowych zarówno przyznanie, jak i odmowa przyznania żądanego zawieszenia wykonania może wywołać w pewnym stopniu określone skutki o charakterze definitywnym, a do sądu orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych rozpatrującego wnioski o zawieszenie wykonania należy dokonanie wyważenia ryzyka związanego z każdym z możliwych rozwiązań. Konkretnie rzecz biorąc, oznacza to w szczególności zbadanie, czy interes strony, która wnioskuje o zastosowanie środków tymczasowych, w tym zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu, przeważa nad interesem związanym z natychmiastowym wykonaniem tego aktu. Podczas tego badania należy ustalić, czy ewentualne stwierdzenie nieważności tego aktu przez sąd rozpatrujący sprawę co do istoty pozwoli na odwrócenie sytuacji spowodowanej przez natychmiastowe wykonanie owego aktu, i odwrotnie, czy zawieszenie wykonania mogłoby stać w sprzeczności z celami realizowanymi przez zaskarżony akt w przypadku oddalenia skargi w postępowaniu głównym [zob. podobnie postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 10 stycznia 2018 r., Komisja/RW, C-442/17 P(R), niepublikowane, EU:C:2018:6, pkt 60; postanowienie z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 249 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, interesu w zastosowaniu wnioskowanych środków tymczasowych, z analizy przesłanki pilnego charakteru wynika, że jeśli wykonanie spornych decyzji nie zostanie zawieszono, wnoszący odwołanie mogą nie być w stanie skutecznie wykonywać funkcji posła do Parlamentu Europejskiego.
- 250 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 10 ust. 1 TUE podstawą funkcjonowania Unii jest zasada demokracji przedstawicielskiej, odzwierciedlająca wartość demokracji, o której mowa w art. 2 TUE. Wprowadzając w życie tę zasadę, art. 14 ust. 3 TUE przewiduje, że posłowie do Parlamentu Europejskiego są wybierani na pięcioletnią kadencję w powszechnych wyborach bezpośrednich, w głosowaniu wolnym i tajnym (wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, pkt 63, 64).
- 251 W tym kontekście immunitety przyznane w równy sposób posłom do Parlamentu Europejskiego na cały czas trwania sesji danej kadencji mają na celu, w szczególności, umożliwienie im wykonywania spoczywających na nich zadań (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, pkt 76, 78).
- 252 Immunitety te mają również na celu, zgodnie z zasadą demokracji przedstawicielskiej, zapewnienie, by skład Parlamentu odzwierciedlał w sposób rzetelny i kompletny swobodę dokonanego przez obywateli Unii w drodze powszechnych wyborów bezpośrednich wyboru osób, przez które chcą być reprezentowani podczas danej kadencji (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, pkt 82, 83).
- 253 Płynie stąd wnioski, że uchylenie immunitetu posła do Parlamentu, które nastąpiłoby w sposób nieprawidłowy i prowadziło do jego zatrzymania lub pozbawienia wolności, mogłoby zagrozić należytemu funkcjonowaniu demokracji przedstawicielskiej w Unii.

- 254 Okoliczność, że Parlament uznał w spornych decyzjach, iż immunitet wnoszących odwołanie może zostać uchylony, nie może stanowić dowodu na to, że natychmiastowe zastosowanie tych decyzji nie stanowiłoby przeszkody dla prawidłowego funkcjonowania tej instytucji, zważywszy, po pierwsze, że przedmiotem skargi w postępowaniu głównym jest ocena zgodności z prawem tych decyzji, a po drugie, że skarga ta opiera się na co najmniej jednym zarzucie, który na pierwszy rzut oka nie jest pozbawiony poważnej podstawy.
- 255 Natomiast przy wyważaniu istotnych interesów nie należy brać pod uwagę interesu związanego z ochroną wolności osobistej i swobodnego przepływu wnoszących odwołanie, ponieważ – jak przypomniano w pkt 149 niniejszego postanowienia – poseł do Parlamentu Europejskiego, wobec którego wydano decyzję o uchyleniu immunitetu, może skutecznie powoływać się nie tylko na naruszenie przez tę decyzję samego przysługującego mu prawa do swobodnego wykonywania mandatu, lecz również naruszenie prawidłowego funkcjonowania Parlamentu.
- 256 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o interes związany z natychmiastowym zastosowaniem spornych decyzji, należy podkreślić, że zawieszenie wykonania tych decyzji może utrudniać prowadzenie ścigania wnoszących odwołanie na drodze sądowej przez władze hiszpańskie poprzez uniemożliwienie przekazania ich tym organom.
- 257 Wbrew temu, co twierdzi Parlament, ich natychmiastowe zastosowanie nie jest jednak wymagane w celu zapewnienia przestrzegania art. 4 ust. 2 TUE, ponieważ immunitet parlamentarny w żaden sposób nie podważa uprawnień państw członkowskich do wszczęcia ścigania karnego w ramach określonych przez ich porządek prawny, lecz jedynie zapewnia równowagę między tym uprawnieniem a zasadą demokracji przedstawicielskiej ustanowioną w art. 10 ust. 1 TUE.
- 258 Co się tyczy, w trzeciej kolejności, sytuacji, jaka powstanie w wyniku zbadania skargi w postępowaniu głównym, należy zauważyć, że ewentualne stwierdzenie nieważności spornych decyzji nie mogłoby odwrócić sytuacji, która zostałaby wywołana natychmiastowym wykonaniem tych decyzji, ponieważ stwierdzenie nieważności nastąpiłoby zbyt późno, aby zapobiec uniemożliwieniu zainteresowanym posłom do Parlamentu Europejskiego wykonywania w pełni ich funkcji przez znaczną część ich mandatu.
- 259 Ponadto w przypadku, gdyby wnoszący odwołanie zostali przekazani organom hiszpańskim, późniejsze przywrócenie im immunitetu wynikającego z art. 9 akapit pierwszy lit. b) protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii byłoby pozbawione jakichkolwiek konkretnych skutków, ponieważ nie przysługiwałby on wnoszącym odwołanie na terytorium hiszpańskim.
- 260 Natomiast z akt sprawy nie wynika, że w razie prawomocnego oddalenia skargi w postępowaniu głównym opóźnienie w prowadzeniu postępowania karnego wszczętego przeciwko wnoszącym odwołanie, wynikające z zawieszenia wykonania spornych decyzji, mogłoby stanowić przeszkodę w doprowadzeniu tego postępowania do końca.
- 261 Należy również podkreślić, że postępowanie to jest w toku od 2017 r. i że Królestwo Hiszpanii nie zakwestionowało twierdzenia wnoszących odwołanie, zgodnie z którym czas trwania tego postępowania wynika częściowo z dwukrotnego wycofania europejskich nakazów aresztowania wydanych wcześniej w stosunku do nich, a także z długości okresu, który upłynął zanim wydano nowe europejskie nakazy aresztowania.

- 262 Ponadto należy pamiętać, że zastosowanie żądanych środków tymczasowych pociągałoby za sobą jedynie tymczasowe przywrócenie immunitetu parlamentarnego wnoszących odwołanie, a zatem ostatecznie oznaczałoby jedynie utrzymanie przez ograniczony okres status quo istniejącego przez wiele lat (zob. analogicznie postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 2 marca 2016 r., Evonik Degussa/Komisja, C-162/15 P-R, EU:C:2016:142, pkt 114).
- 263 W świetle wszystkich tych okoliczności wyważenie interesów przemawia na korzyść zarządzenia środków tymczasowych, o które wnieśli wnoszący odwołanie.
- 264 W tych okolicznościach należy zawiesić wykonanie spornych decyzji.

W przedmiocie kosztów

- 265 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.
- 266 Co się tyczy kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym należy przypomnieć, że zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego samego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednak chociaż Parlament i Królestwo Hiszpanii przegrały sprawę, wnoszący odwołanie nie wnieśli o obciążenie ich kosztami postępowania. W związku z tym każda ze stron pokryje własne koszty związane z postępowaniem odwoławczym.
- 267 Jeśli chodzi o koszty związane z odwołaniem wzajemnym wniesionym przez Królestwo Hiszpanii na podstawie art. 142 regulaminu postępowania Trybunału, mającego zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 tego regulaminu, to w przypadku umorzenia postępowania Trybunał rozstrzyga o kosztach według uznania. W niniejszej sprawie, ponieważ odwołanie wzajemne zostało umorzone wskutek uchylenia zaskarżonego postanowienia w następstwie odwołania wniesionego przez wnoszących odwołanie, należy orzec, że każda ze stron pokryje własne koszty związane z postępowaniem odwoławczym wzajemnym.
- 268 Co się tyczy kosztów związanych z postępowaniem w pierwszej instancji, należy postanowić, po pierwsze, zgodnie z art. 137 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, że rozstrzygnięcie o kosztach Parlamentu i wnoszących odwołanie winno nastąpić w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 269 Po drugie, zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. W konsekwencji Królestwo Hiszpanii jako interwenient w pierwszej instancji winno pokryć własne koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji.

Z powyższych względów wiceprezes Trybunału postanawia, co następuje:

- 1) Postanowienie wiceprezesa Sądu Unii Europejskiej z dnia 30 lipca 2021 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament (T-272/21 R, niepublikowane, EU:T:2021:497) zostaje uchylone.**

- 2) **Zawiesza się wykonanie decyzji Parlamentu Europejskiego P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 i P9_TA(2021)0061 z dnia 9 marca 2021 r. w sprawie wniosków o uchylenie immunitetu Carlesa Puigdemonta i Casamajó, Antonia Comína i Oliveresa oraz Clary Ponsatí i Obiols.**
- 3) **Carles Puigdemont i Casamajó, A. Comín i Oliveres, C. Ponsatí i Obiols oraz Parlament Europejski pokrywają własne koszty związane z postępowaniem odwoławczym.**
- 4) **Rozstrzygnięcie o kosztach C. Puigdemonta i Casamajó, A. Comína i Oliveresa, C. Ponsatí i Obiols oraz Parlamentu Europejskiego związanych z postępowaniem w pierwszej instancji nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**
- 5) **Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji i z postępowaniem odwoławczym.**

Podpisy